318
ZÁKLADNA GUERILLOVÝCH BOJOVNÍKŮ

Nastal 28. listopad roku 2435 pozemského letopočtu. Po zmizení obrovského robota OLD MAN ze soustavy Jellicovy hvězdy byla Galaxie opět volná. Krystaloví agenti byli mimo hru a vrchní velení imperiálního loďstva mohlo vyslat více lodí k Magellanovým mračnům. Bylo to naléhavé, protože OLD MAN se musel dříve nebo později objevit právě tam. Prozatím však po něm nebylo ani stopy, stejně tak jako po Rhodanovi a jeho průvodcích.

Již mnoho dní 22 Atlanových lodí v čele s vlajkovou lodí imperiálního loďstva CREST IV a vlajkovou lodí krále Svobodných obchodníků FRANCISEM DRA-KEEM bylo rozptýleno v hloubi Velkých Magellanových mračen.

Avšak tou dobou, co Atlan vysílal kurý-ry na všechny strany v naději, že díky ně-

jaké šťastné náhodě narazí na Perryho Rhodana a jeho doprovod, kteří byli od akce na Module II nezvěstní, blížila se loď Gurradů, na níž byli uvězněni, k hlavní základně guerillových bojovníků...

1.

Kapitán Trikort vztekle vymazal pásku a začal znova, bylo to již počtvrté. Prostě se nedokázal soustředit, loď byla příliš hlučná. Hučení a dunění prostupovalo celou jedenáct set metrů dlouhou loď od zádi k přídi. Puls gigantických strojů byl slyšet v přítmí chodeb, stejně jako na velitelském můstku nebo v rozlehlých skladištích. Tomu hluku prostě nešlo uniknout.

Trikort zamračeně přemýšlel o tom, že také poslední generálka v tajné loděnici byla pouhým látáním toho nejnutnějšího. Nové, výkonnější stroje, které nahradily opotřebované, se prostě do té staré rachotiny nehodily. Kapitán by skoro prohlásil, že ji drží pohromadě pouze železná vůle a nenávist jeho mužů.

Nenávist!

Muž nervózně odsunul záznamník. Své hlášení podá ústně.

Gurrad se přistihl při tom, že pocítil cosi jako strach. To nebylo hodno Gurrada. Jen ženy a slaboši se bojí, a on přece není slaboch.

Trikort však věděl, že to co cítí není strach v obvyklém smyslu slova. Byla to spíše rezignace, vzrůstající únava ze zápasu se zřejmě neodvratným osudem.

Národ může žít pod tlakem jen po nějaký čas, říkal si, žít stále na útěku, bez místa, o němž by mohl říci: toto je má vlast

dnes i v budoucnu, prostě není možné. Po staletích pronásledování, nelítostné štvanice, už má prostě dost toho, že stále musí prchat. Nastává okamžik, kdy už jednoduše nelze takto pokračovat.

Ozval se zvukový signál a na obrazovce v kapitánově kabině se objevila hlava se lví hřívou.

„Co se děje?" zeptal se kapitán.

„Ten zajatec, který si říká král, by s vámi rád mluvil, kapitáne," řekl uctivě muž, který měl zřejmě před svým velitelem velký respekt.

„Uvedl nějaký důvod?" kapitánovy šikmé kočičí oči se takřka zavřely.

„Cítí se uražen, kapitáne."

Pokud Gurradové na něco důsledně dbali, byla to čest. „Vyslechnu ho," souhlasil proto Trikort.

Když obrazovka ztmavla, kapitán se rychle zvedl ze svého křesla pokrytého kožišinou z bardaje, trofejí, na kterou byl pyšný. Tohoto dravce se šesti nohama skolil sám. Rychle si zapnul koženou bundu, aby byl vidět znak guerillových bojovníků z Magellanových mračen - rudá koule protknutá šípem. Potom přešel k protější stěně, kde visel opasek se dvěma těžkými paprskomety, a rutinním pohybem si ho nasadil. Potom odhodil dlouhou hřívu dozadu a vyšel z kabiny.

Mechanicky odpovídal na salutování mužů, které potkával. V myšlenkách se obíral tou podivnou skupinou zajatců, která si se zřejmou hrdostí říkala Pozemšťané. Z jejich myšlenek vyčetl, že

pocházejí z té nesmírně vzdálené obrovské galaxie, která svou září zastiňuje i mnohem bližší hvězdy.

Cítil k těm tvrdým chlapům sympatie,

ale stále si nebyl jistý, co vlastně znamená jejich objevení a byl ve střehu. Staletí pronásledování vypěstovala v Gurradech podezíravost, které bylo těžké se zbavit. Podezíravost a nenávist prostupovaly život všech Gurradů.

Když kapitán došel ke dveřím, střeženým dvaceti zkušenými bojovníky z pouští Leedonu, nešlo již z jeho obličeje nic vyčíst. Velitelským gestem přikázal, aby dveře improvizovaného vězení byly otevřeny.

Dantonův obličej byl stažený do bolestné grimasy, ten neustálý jednotvárný hluk byl opravdu k nevydržení. Král seděl u stěny středně velkého skladiště s koleny přitaženými k bradě a obličejem zabořeným do vysokého límce pastelově zelené uniformy. Pokoušel se tak uniknout tomu hučení, které je pronásledovalo od chvíle, co odstartovali z First Stop.

Marná naděje. Nebylo úniku, protože ty zvuky se šířily nejen ve slyšitelném spektru, ale i v ultrazvukovém, a právě to působilo největší muka.

Jestlipak ten muž vyřídil kapitánovi vzkaz? Roi Danton doufal, že ano. Už po prvním kontaktu s bojovníky s lví hřívou si uvědomil, že tito lidé mají zvlášť vyvinutý smysl pro čest. Pokud by toho člověk šikovně využil, mohl by tím získat určitou výhodu.

Danton se podíval na hodinky. Byly čtyři hodiny pětapadesát minut. Jitro osmadvacátého listopadu už nebylo daleko. Co teď asi dělá otec? Trochu se usmál. Věděl, že je pod ochranou dvou ertruských obrů, Kasoma a Masuta, a nemusí si tedy o něj dělat starosti.

Mimo to udržoval prostřednictvím maličké tajné vysílačky s Masutem stálý kontakt. Obr ho okamžitě informoval o každé změně v jejich situaci. Stále ještě nebyli objeveni a zůstávali ve svém poněkud nepohodlném úkrytu.

Zatím tedy šlo jen o to, zlepšit vlastní situaci a situaci

devětadevadesáti mužů, kteří byli uvězněni spolu s ním.

Přejel pohledem ty muže. Viděl na nich první známky vyčerpání. Zapadlé zarudlé oči v neholených tvářích. Ničil je ten zvuk, rozhodně ne skutečnost, že byli v moci Gurradů.

„Jestli jsem si správně vyložil váš zkoumavý pohled, pane, pak také přemýšlíte o zdravotním stavu našich lidí," ozval se nějaký chraplavý hlas v těsné blízkosti.

Král Svobodných obchodníků překvapený zvedl hlavu a spatřil dobře dvoumetrového, hubeného muže. Byl to doktor John Harvey, jeden z odborníků, kteří doprovázeli Rhodana na Modulu II. Ti měli za úkol prozkoumat tajemství antimoduláto-rových polí. Což se jim, bohužel, nepodařilo.

„Parbleu, monsieur, copak dokážete číst myšlenky?"

„To ne, pane," zašklebil se dlouhán, „ale celkem znám lidi. Chtěl jsem se vás zeptat, pane..."

„Co?" pobídl ho Danton, když Harvey náhle zmlkl.

„Jak chcete přimět ty divochy, aby vám vrátili váš kord?" dokončil doktor.

„Jak? Jste nějaký netrpělivý, doktore," odpověděl Roi s ironickým úsměvem. „Počkejte a uvidíte. Jsem si jistý, že se mi to podaří."

„Dicique beatus ante obitum nemo sup-rema que funera debet," zamumlal Harvey.

Danton se překvapeně podíval na vědce a po krátkém zamýšlení odpověděl: „Samozřejmě, nikdo nemůže být zván šťastným před smrtí a pohřbem. Opakuji však: počkejte."

Nyní bylo vidět překvapení na doktorovi. „Vy rozumíte té mrtvé řeči, pane?"

„To ještě rozhodně zvládnu," odpověděl Danton. „Prozraďte mi však, jak jste se dostal k latině vy."

„Jsem i filolog. Zvlášť jsem se vždy zajímal o archaické jazyky," vysvětlil vědec.

„Tihle Pozemšťané!" zamumlal král a potřásl hlavou. „Každou chvíli něčím překvapí..."

„Copak vy sám nejste Pozemšťan, pane?" zeptal se s úsměvem vzdělanec.

„Právě," řekl Danton a Harvey se zasmál.

„Ticho," zarazil ho náhle Danton. „Mám dojem, že budeme mít návštěvu."

Král vyskočil a zadíval se přes hlavy svých mužů ke dveřím. U dveří byl nějaký ruch. Potom se dveře otevřely a bylo vidět několik Gurradů z posádky lodi v šedivých kožených kombinézách. Mezi nimi poznal Roi kapitána Trikorta podle mohutné hřívy, která mu splývala až pod pás. A spatřil ještě něco: jeden z mužů nesl přístroj, který přetvářel myšlenky Pozemšťanů do plastických obrazů. Roi sotva dokázal potlačit pocit vítězoslávy. Jeho vzkaz byl neprodleně vyřízen a kapitán okamžitě reagoval!

Král zkřížil ruce na prsou a čekal na kapitána. Gurradové se postavili u dveří s paprskomety v rukou. Bylo to výmluvné. Nikdo z Pozemšťanů se také ani nepokusil se k nim přiblížit.

„Co teď?" zašeptal Harvey za Dantonovými zády.

„Mlčte, Harveyi," rozkázal Roi a nehnutě se díval na kapitána přimhouřenýma očima. Trikort byl asi o dvacet centimetrů nižší než on, ale rozhodně z toho neměl pocit méněcennosti. Kapitán opětoval jeho upřený pohled a gestem ho vybídl k hovoru.

Král vnímal mumlání za svými zády. Ve vzduchu viselo napětí.

Kapitán luskl prsty a muž s tlumočícím zařízením ho postavil kapitánovi k nohám. Připomínalo obyčejnou kameru. Další muž rychle postavil stativ, na který tu neobyčejnou kameru umístil a přístroj zapnul. Na přední a zadní části kamery se rudě rozzářily obrazovky.

„Zobrazovač myšlenek" pracoval na bázi zesílení mozkových vln a zobrazení jejich imaginativního obsahu, který byl pak přenesen na obě obrazovky. Tento přístroj byl s úspěchem používán v těch případech, kdy si obyčejné translátory nedokázaly poradit s neznámou řečí.

Gurradové ještě chvíli zapojovali nějaké kabely a potom

nasadili kontakty na lebku Dantonovi i kapitánovi. Přístroj mohl začít pracovat.

Roi si posunul kontakty na spánky. Nebyl si zdaleka jistý, že s tímto přístrojem uspěje. Jak má dát Gurradům najevo, že kord je u něj spojen s představou mužské cti? Přesto se soustředil na tuto myšlenku. Muselo se to podařit.

Nejdříve předvedl několik obrazů jak jeden Gurrad rve jinému jeho vlasy. Trikort byl pobouřen, vyrazil ze sebe tlumený výkřik a přivřel oči. Také ostatní Gurradové, kteří viděli na obrazovku, dávali najevo své pohoršení.

Bylo jasné, že se Danton dotkl citlivého místa. Jeho domněnka, že jejich vlasy mají co dělat s jejich pojetím mužské cti, se plně potvrdila.

Dantonovi na čele vyrazily kapky potu. To, co mělo přijít teď, bylo vrcholně nebezpečné. Vše záviselo na tom, zda další obrazy Trikort pochopí správně jako symbol cti. Mohl to pojmout jako osobní útok a to by mohlo být osudné.

Na obrazovce se objevil další obraz, který se zrodil v Dantonově hlavě: nějaký Pozemšťan trochu podobný Dantonovi dlouhými nůžkami odstříhával nějakému Gurradovi jeho lví hřívu těsně u hlavy.

Někdo za Dantonovými zády se zachechtal, zřejmě pár lidem ještě nedošlo, že teď jde o život. Smích však okamžitě ustal, když Pozemšťané viděli reakci Gurradů.

Trikort se třásl rozhořčením. Tiše sykl několik rozkazů a stráž okamžitě pozvedla své těžké paprskomety a zatlačila Pozemšťany hlouběji do místnosti. Pouze Roi Danton a John Harvey mohli zůstat před kapitánem, který byl nyní přikrčen jako šelma připravená ke skoku. Jeho zelené oči se zavrtávaly do modrých očí Dantonových.

„Jste čertovský chlapík, pane," vyděšeně zašeptal Harvey. „Doufejme, že tento lví muž přesně rozlišuje mezi imaginací a skutečností, jinak to vidím černě."

„Já také, monsieur," zamumlal Roi aniž by pohnul rty. Pomalu zvedl ruce do výše ramen s dlaněmi otočenými ke

kapitánovi a zároveň vyvolal na obrazovce další výjev: nyní byl hrdinou nepochybně Danton. Třásl se vzteky, zatímco dva Gurradové ho pevně drželi a třetí mu odebíral kord

a lorňon. Tento výjev Danton třikrát opakoval. Teprve potom s ulehčením zpozoroval, že kapitán zastrkuje svůj paprskomet do pouzdra.

Nyní si byl jistý, že ho Trikort pochopil správně. Kapitán ho ještě chvíli upřeně pozoroval a potom křikl několik rozkazů. Jeden ze strážců vystoupil z řady a rychle opustil místnost.

„Teď jsem opravdu napnutý, zda to vyjde," šeptal vědec.

„Myslím, že ano," odpověděl Danton a sundal kontakty z hlavy.

Čekali. Čas se nekonečně vlekl.

Gurradové byli nepochybně lidem cizí, měli však s nimi některé shodné rysy. Danton byl přesvědčený, že až se trochu lépe poznají, najdou společnou řeč. Za chvíli měl o důvod víc si to myslet. Gurrad, kterého kapitán někam poslal, se vrátil a nesl kord a lorňon na zlatém řetízku. Trikort muži pokynul a ten obě věci předal Dantonovi, který je přijal s viditelnými projevy radosti.

„Merci, mon Capitaine!" zvolal bouřlivě a přitiskl si kord k srdci. Pravici si potom přiložil k čelu a nechal ji klesnout na znamení díků.

Z Trikortova obličeje se nedalo vyčíst, co si o Dantonově představení myslí. Byl nehybný. Kapitán opět vykřikl nějaký rozkaz a spolu se strážemi místnost opustil. Těžké dveře zapadly a opět Pozemšťany odřízly od zbytku lodi.

„Uff!" hlasitě si oddechl Harvey a otřel si pot zcela. „Chvílemi jsem si myslel, že budeme vzápětí rozčtvrceni. Bylo to velkolepé, jak jste toho kapitána vodil za nos. Stejně však nerozumím, proč vám na tom kousku oceli tolik záleží?"

Vědec se pochybovačně díval na králův kord s bohatě zdobenou rukojetí. „Přece mi nebudete tvrdit, že vám vážně jde o odznak cti. Co za tím vězí doopravdy?" zeptal se opět, když

nedostal odpověď na svou první otázku.

Danton si přiložil lorňon k očím a důkladně si prohlédl vědcův vrásčitý obličej. Potom pomalu prohlásil: „Monsieur! Jestliže se ještě jednou dotknete naší cti, budeme na vás muset požadovat satisfakci."

„Nerozumím vám, pane," vypravil ze sebe šokovaný doktor. „Proč mluvíte v množném čísle?"

„Mon Dieu! Což jsme obklopeni jen samými venkovskými burany?!" zvolal král v hraném zoufalství. „Vy nevíte, že král používá plurálu vzhledem ke své osobě? A to jste vzdělanec? To je fatální!"

Ve skutečnosti měl Danton co dělat, aby nepropukl v smích. Kdybys tak věděl, co v tom kordu a lorňonu ve skutečnosti je, to by ses teprve divil, říkal si v duchu.

Král se právě otočil a chtěl opustit zmateného vědátora, když hluk náhle zesílil. Proboha, další přechod, uvědomil si Danton a zakřičel, aby si všichni lehli na podlahu. Tak mohli lépe přečkat obrovské přetížení.

Když vibrace dostoupily vrcholu, uslyšel Danton poblíž hlasité zaklení. Nestačil však určit původce; zatmělo se mu před očima a ztratil vědomí. Hruškovitá loď právě opustila normální prostor a vnořila se do hyperprostoru.

Bylo po páté hodině ranní osmadvacátého listopadu. Uplynulo už osm dní od

doby kdy Atlan s CRESTEM IV a Rasto Hims pověřený velením lodi FRANCIS DRAKE opustili prostor v blízkosti Moduly II, když se přesvědčili, že Perry Rhodan a Roi Danton spolu s oběma Ertrusany, Melbarem Kasomem a Oro Masutem a dalšími Pozemšťany opustili soustavu na jedné z tří set hruškovitých gurradských lodí.

CREST IV a FRANCISE DRAKEA doprovázelo ještě dvacet moderních bitevních lodí z 82. smíšeného stabilizačního svazu pod velením generála Kastoriho, řečeného „Smíšek".

Krátce po startu zaměřovači zaznamenali mohutný hyperšok, když tři sta gurradských lodí přešlo do hyperprostoru. Atlanovi

nezbylo než čekat v normálním prostoru na ozvěnu jejich návratu do tohoto prostoru. Jen takto mohl lodě sledovat.

Ozvu zaznamenali brzy, ale k ničemu to nebylo, protože takřka okamžitě sledované lodi opět pohltil hyperprostor. Potom se rozdělili do menších flotil po deseti lodích, což sledování dále ztížilo. Po čtvrtém přechodu do meziprostoru bylo už takřka nemožné zachytit stopy. Zdálo se, že se lodě rozletěly všemi směry.

Atlan se musel smířit s tím, že nemůže sledovat tři sta lodí, když sám jich má k dispozici jen dvaadvacet. Ve které lodi jsou Rhodan a jeho průvodci, to nevěděl. Proto musel vydat rozkaz, aby se také jeho lodě rozptýlily a kapitánům přikázal, aby se pokoušeli navázat kontakt s každou lodí, do jejíž blízkosti se dostanou. Během zmíněných osmi dnů pronikli hluboko do Magellanových mračen, ale žádného úspěchu nedosáhli.

Atlan se však nevzdával naděje, že přece jen na zmizelé přátele narazí. A toho rána se tak skutečně stalo.

Vysoký Arkonidan stál spolu s Owem Konitzkim před obrazovkami strukturního analyzátoru. Tento přístroj na bázi hypervln umožňoval určení polohy odhmotnění a opětného zhmotnění gurradských lodí, které se pohybovaly skoky hyperprostorem. Atlan pozoroval obrazovku planoucím zrakem. Sotva z ní totiž zmizela nepravidelná spirála, charakteristická pro vlny z přechodu do hyperprostoru, rozšířila se po celé obrazovce další a vzápětí neodvolatelně zmizela - neklamný signál návratu do normálního prostoru.

Obsluha strukturního zaměřovače pracovala rychle a bezchybně. Byla to rutina.

„Proklatě!" nečekaně ze sebe vyrazil šéf zaměřovačů. „A my nic nemůžeme dělat!"

„Ale ano, jistěže můžeme, majore!" oponoval Konitzkému Atlan.

„A co tedy, pane?" zeptal se živě major, kterému bleskla jiskřička naděje.

„Čekat, majore, čekat."Arkonidan se ironicky usmál. Tato ironie mu pomáhala maskovat jeho vážné znepokojení.

„Tohle není moc k smíchu, pane," zamumlal zklamaný major.

„Neberte to tak tragicky," chlácholil ho Atlan. „Prozatím opravdu musíme čekat. Kdybychom se o něco pokusili naslepo, dokud poloha nebude upřesněna, bylo by to pouhé mrhání silami."

„To vím, pane," odpověděl velitel zaměřovačů. „Přesto mě to čekání ničí."

„Mně to povídejte," přizvukoval Arkonidan. Ještě jednou se podíval na obrazovku, potom se otočil a odešel. Hluboce zamyšlen došel až na můstek a posadil se do

svého křesla. Stále si kladl jednu a tutéž otázku: opravdu udělal všechno pro záchranu svých přátel, nepřehlédl snad něco?

Ne! odpovídal logický sektor jeho extramozku, aktivovaného před více než deseti tisíci lety pozemského času. Udělal jsi všechno, co bylo za této situace možné.

Ještě další půlhodinu byl Atlan ponořen do neradostných myšlenek. Vyčítal si především to, že souhlasil, aby Rhodan osobně vedl výpravu na Modulu II... Vyrušilo ho až zazvonění interkomu. Atlan zapnul přístroj.

Na obrazovce se objevil Wai-Tongův hladký obličej. Velitel spojařů se neustále usmíval.

„Volají z FRANCISE DRAKEA, Rasto Hims by s vámi rád mluvil, pane."

„Spojte nás, majore."

Číňanův obličej zmizel z obrazovky a za okamžik ho vystřídala Himsova tvář.

„Chtěl jste se mnou mluvit?"

„Ano, pane!" Himsův hlas prozrazoval, že je rozzlobený. „Neměli bychom pomýšlet na pronásledování, pane? Pokud se nemýlím, od zachycení ozvěny posledního návratu do normálního prostoru uplynulo už půl hodiny!"

„Nemýlíte se," odpověděl Atlan a čekal, co bude následovat, i

když to tušil.

„A proč tedy nic nepodnikáte, pane? Nezapomínejte, že tu jde také o život mého krále!"

Z Atlanových oči vyšlehl blesk. „Nepřísluší vám kritizovat má rozhodnutí, Himsi. Sám nejlépe vím, co mám dělat a nepotřebuji, aby mě někdo poučoval. Ostatně ještě zdaleka není jisté, že jde opravdu o poslední návrat do normálního prostoru.

Navíc mi jdou na nervy vaše věčné obavy o zdraví vašeho tak zvaného krále!"

Poslední slova Atlan takřka vykřikl. Jeho prsty při tom sevřely opěradla křesla tak silně, až mu zbělely klouby. Na můstku CRESTU IV všichni zatajili dech. Skoro nikdo si nepamatoval, kdy se Atlan naposledy tak rozzuřil. A to ještě nebyl konec.

„Jestliže si myslíte, že nedělám dost, tak se pusťte do hledání sám!" zařval.

„Víte velmi dobře, pane, že by to nemělo smysl," odpověděl Hims, zaskočený výbuchem admirálova vzteku.

„V tom případě raději mlčte, to pro příště. Dělám si o Dantona a Rhodana stejné starosti jako vy, i když mi na Rhodanovi z mnoha důvodů záleží víc. Ostatně vaše výčitky se právě ukázaly jako naprosto liché, protože na vedlejší obrazovce vidím, že jsme právě zachytili ozvěnu dalšího návratu do normálního prostoru..."

Hims beze slova přerušil spojení s CRESTEM IV. Atlan se unaveně opřel o lenoch křesla.

Osm dní bezvýsledného pátrání znamenalo velkou psychickou zátěž pro posádky všech dvaadvaceti lodí a pro velitele zvlášť.

„Je čas, aby se konečně něco stalo," mumlal si Atlan pro sebe. „Musíme je najít. Čím by bylo Solární impérium bez Perryho Rhodana?"

Muž, na kterého Atlan myslel, se tou dobou opíral o stěnu nádrže a sténal. Hlava mu třeštila. Velký administrátor

potřeboval několik minut, aby se vyrovnal s následky dalšího přechodu do normální-

ho prostoru. Stále ještě mu tančila rudá kola před očima, ale už cítil, jak z buněčného aktivátoru proudí regenerační síla, obnovující poškozené buňky a nervové spoje, a síly se mu vracejí.

Vtom na Rhodana padl obrovský stín. To se nad ním naklonil Ertrusan Melbar Kasom.

„Jak se cítíte, pane?" zaduněl jeho hlas.

„Nekřičte tak," zamumlal Perry Rhodan.

„Nikdy bych si nedovolil křičet na Velkého administrátora, pane!" hájil se dotčeně specialista USO. „Já šeptám."

„Ale zní to jako rachot drtičky kamení!" prohlásil Oro Masut, druhý Ertrusan.

„A vy si myslíte, že máte hlas ptáčka-zpěváčka?" obořil se Kasom na Dantonova tělesného strážce. „Měl byste si zjistit, zda jste v útlém dětství nespadl někdy na hlavičku..."

„Tak dost!" přerušil vznikající hádku Rhodanův velitelský hlas a oba okamžitě zmlkli.

Rhodan se již zcela zotavil a nyní přemýšlel o jejich vyhlídkách. Nejevily se mu nikterak růžově. Těsně po překotném startu z First Stop se ukryli v prostoru hydrau-liky přistávacích vzpěr. Tento úkryt brzy opustili, protože byl příliš stísněný. Nyní se nacházeli v prostoru dvakrát větším přímo nad svým původním úkrytem. Byla tu umístěna nádrž s tekutinou, zásobující zmíněnou hydrauliku. I obrovití Ertrusané tu měli dost místa a také tu nebylo vedení vysokého napětí, na které museli stále dávat pozor v prvním úkrytu. Na bublání tekutiny v nádrži si brzy zvykli. Jinak však na tom byli stále stejně.

„Máte nějaké zprávy od monsieur Dantona?" obrátil se Rhodan na Masuta.

Masut zavrtěl hlavou. „Obávám se, že můj pán a král je stále ještě v bezvědomí," dodal na vysvětlenou.

„To se dá předpokládat," souhlasil Rhodan. „Je to svérázný

muž, ten váš král. Občas skutečně nevím, jak s ním mám jednat. Chvílemi se mi zdá, že je blázen, jindy mě fascinuje a je mi nesmírně sympatický. Ve všem, co dělá, je podivný rozpor..."

Perry Rhodan umlkl. Kdyby v tomto prostoru bylo o něco lepší světlo, jistě by si všiml, že Kasom a Masut si vyměnily pohledy. Takto to však nepostřehl a v zamyšlení zavřel oči. Nějaký podivný zvuk ho však okamžitě donutil je opět otevřít. Zvedl se a napjatě poslouchal.

„Vy nic neslyšíte?" obrátil se na Kasoma, který vypadal poněkud rozpačitě.

Ten zvuk se oval znovu. Rhodanovi připomínal vrčení nějaké šelmy. Kde by se tu však vzala šelma? říkal si, ale přesto vytáhl z pouzdra svůj těžký impulsní paprskomet.

Kasomovy rozpaky se viditelně stupňovaly.

„To je jen můj žaludek, pane," vypravil ze sebe konečně nešťastný specialista. I v matném světle jediné žárovky bylo vidět, že zrudl až ke kořínkům vlasů.

Rhodan se zasmál. Okamžitě však opět zvážněl, protože si uvědomil, že obrovská potřeba potravin oběma Ertrusany začínala být vážným problémem. Vzhledem k jejich velikosti a zvláštnostem organismu, přizpůsobenému podmínkám na jejich rodné planetě, nebylo možné nějak podstatně omezit jejich spotřebu.

„Kolik zásob vám ještě zbývá?" zeptal se Kasoma.

„Žádné, pane," odpověděl Masut. „Přesněji, půl balíčku koncentrátu pro dva. Je na čase něco podniknout, jinak nám hrozí vysílení."

„Dal bych si kýtu na rožni," zasněně prohlásil Kasom. „Vlastně by bodla půlčička vola."

„Proč se při tom díváte tak upřeně na mě?" zeptal se s ironickým úšklebkem Velký administrátor. „Doufám, že se vám nerojí v hlavě nějaké scestné myšlenky."

Specialista USO se zatvářil tak nešťastně, že se Masut rozchechtal.

„Ticho!" sykl Rhodan. „Chcete, aby nás Gurradové objevili?"

Dantonův tělesný strážce se přestal smát, jako když utne. Všichni tři muži začali opět vnímat ten neodbytný hluk strojů a vibraci celé staré lodi.

„Něco už brzy podnikneme," řekl vážně Rhodan.

2.

Na počátku éry kosmických letů i Pozemšťané používali tranziční pohon. Dokud nebyl vynalezen lineární pohon.

Tranzicí tenkrát mínili násilné prolomení Einsteinova časoprostorového kontinua, doprovázené totálním odhmotněním veškerých materiálních těl. Tranziční skok o dva až tři tisíce světelných let vyžadoval neuvěřitelné množství energie. Při návratu do normálního prostoru probíhal opačný proces. Pětirozměrná stabilní energetická spirála se opět proměňovala v hmotné stabilní tělo, které mohlo znovu existovat ve čtyřrozměrném prostoru. Odhmotnění a opětné zhmotnění znamenalo, že veškeré skupiny atomů a molekul byly rozděleny, ale podstatnou vlastností procesu tranzice bylo, že při zhmotnění se opět uskupily přesně do původní podoby.

Tento postup však byl spojen s velkým zatížením organismu, na jaké Pozemšťané pětadvacátého století už nebyli zvyklí. Proto nebylo divu, že ze stovky Pozemšťanů v lodi Gurradů byla po prvním návratu do normálního prostoru pětina v hlubokém bezvědomí. Při dalším to už byla celá polovina...

Uplynulo jen několik minut od návratu po druhé tranzici. Kapitán Trikort se opíral o lenoch svého otáčivého křesla a zamyšleně se díval na velkou panoramatickou obrazovku před sebou, zachycující důvěrně známá souhvězdí.

Na galerii za jeho zády pracovali technici a navigátoři ve slabém světle jednotlivých přístrojů. Při tranzici shořela zřejmě pojistka lodního osvětlení. Dokud nebude opravena, budou se muset spokojit s tímto šerem.

Tohle je maličkost, která se stává často a jsme na ní zvyklí. Horší bylo, když zkratovalo vedení, které napájelo obrazovky a zaměřovače, vzpomínal Trikort. Tehdy jsme museli letět naslepo, a když technici konečně závadu opravili, zjistili jsme,

že jsme se pořádně odchýlili z kurzu.

Kapitán Trikort se zadíval na plochý elipsoid, který jako ohnivé návěští vyplňoval horní část obrazovky. Mléčná dráha, vlast „Pozemšťanů", toho hrdého a nebojácného národa.

Vlast! Kapitán Trikort znal hodnotu a obsah toho slova.

Vlast znamená návrat z dlouhé a nebezpečné cesty. Vlast je také blízkost milovaných bytostí. Něžné pohlazení i hlučná zábava, vlahý letní večer, šťastný dětský smích, západy slunce...

Měl nespočet významů pro to slovo -vlast. A všechny se vázaly k jedinému -bezpečí. Pocit rezignace kapitána přemáhal. Pro národ Gurradů bylo slovo bezpečí pojmem z legend a vyprávění starců. Již dlouho, příliš dlouho byl pojem vlast spojován s pojmy strach a nenávist, útěk a boj, útlak a pronásledování.

Vtom se rozezněl zvonek a rozsvítila se kontrolka.

„Co se děje?" zeptal se znepokojený kapitán, když na obrazovce uviděl tvář důstojníka, který velel stráži u zajatců.

„Kapitáne! Obávám se, že poslední tranzice byla na zajatce příliš. Kamera ukazuje, že polovina z nich leží v bezvědomí, ostatní se kroutí v bolestech."

„Přijdu se na ně podívat," stručně oznámil kapitán Trikort. Rychle se zvedl, vydal ještě několik rozkazů ohledně přípravy dalšího skoku a pokynul dvěma důstojníkům, aby ho doprovodili.

Během cesty antigravitačním výtahem a potom chodbami byl kapitán nezvykle zamlklý. Jeho obličej také neprozrazoval nic o tom, co se mu honí hlavou.

Před skladištěm, kam zajatce umístili, vyslechl kapitán podrobnější hlášení a sám si pozorně prohlédl záběry z improvizovaného vězení. Zamračil se a dal rozkaz otevřít dveře.

Když procházel mezi postavami zkroucenými na podlaze, poprvé pochopil jak krutou bolest musí při tranzici Pozemšťané snášet. Skoro minutu pozoroval nějakého mladíka, který se oběma rukama držel za hlavu a zoufale sebou škubal. Zároveň pronikavě ječel vysokým hlasem, který kapitánovi pronikal až

do morku kostí.

Konečně se odpoutal od mladíka, otočil se a ostře něco přikázal. Gurradové viditelně váhali, ale kapitánův tón nepřipouštěl žádné odmlouvání a tak začali narovnávat zkroucené postavy a ukládat je pohodlněji. Několik strážných odešlo aby donesli z jídelny vydatnější jídlo.

Kapitán se otočil k oběma důstojníkům.

„Roual Kartog!"

„Kapitáne!" ozval se mladší z obou. Mnoho zkušeností ještě neměl, přesto však byl výborným navigátorem.

„Postaráte se o toho Pozemšťana, kterému říkají „král". Oorgad Beandor!"

„Kapitáne!"

„Postarejte se o to, aby další zahájená tranzice byla okamžitě přerušena!"

„Co máte v úmyslu, kapitáne?" zeptal se starší důstojník. Četné jizvy svědčily, že prošel již mnoha bitvami. Díval se upřeně na kapitána až jeho pohledu bylo možné vyčíst, že nerozumí či nechce rozumět.

„Nevyjádřil jsem se snad dost jasně?" osopil se na něj Trikort. „Okamžitě zastavíte tranzici! Rozumíte?"

„Ale proč, kapitáne?" zarputile se vyptával Beandor. Teď již bylo jasné, že s velitelovým rozhodnutím nesouhlasí. „Přece to nechcete udělat kvůli těmhle slabochům? Takhle ztratíme čas a vy sám nejlépe víte, jak snadno nám mohou přijít na stopu. Prostor se hemží pátracími loděmi Trojkondičních."

Vztek zbarvil Trikortovu tvář do ruda.

„Dal jsem vám rozkaz, abyste se okamžitě postaral o to, aby muži na můstku přerušili tranzici."

Beandor však umíněně trval na svém. „Musím vás upozornit na to, kapitáne, že svým rozhodnutím ohrožujete naši bezpečnost. Velice pochybuji, že by Rada tří měla velké pochopení pro vaši péči o tyto Pozemšťany. A můžete si být jistý, že se o tom doví."

„Nerad opakuji své rozkazy čtyřikrát!" prohlásil Trikort a

jeho oči se zúžily na pouhé štěrbiny. Svalnatou ruku si položil na bok tak, že se špičky prstů dotýkal pažby paprskometu.

Oorgad Beandor byl však ztělesněním fanatismu. Pro něj kromě věci Gurradů nebylo nic důležité. Starost o cokoliv jiného byla pro něj slabostí nebo zbabělostí. Byl to starý a zahořklý Gurrad, který neuznával žádné kompromisy.

Jeho výhrůžky ponechávaly kapitána chladným. Rada byla daleko a na této lodi byl kapitánem on. Beandor bude muset ustoupit, jako již mnohokrát. V podstatě to byl velice zkušený důstojník, který již po léta doufal, že ho konečně jmenují kapitánem. Právě jeho tvrdohlavost však způsobila, že se tak nestalo. Skutečnost, že nyní byl podřízen mladšímu kapitánovi ho ale zatvrdila ještě více.

„Nuže, Beandore?"

Cosi v Trikortově hlase donutilo Bean-dora uposlechnout.

„Dobrá!" vyrazil ze sebe starý Gurrad. „Splním vaše přání, ale odmítám jakoukoliv odpovědnost, v tom musí mezi námi být jasno, kapitáne!"

Kapitán se zamyšleně díval za odcházejícím. Jednou se to mezi nami vyhrotí a pokud pak udělám sebemenší chybu, ten paličák mi to s největší radostí spočítá, říkal si v duchu. Zatím to však ještě nedospělo tak daleko.

Prvním Dantonovým vjemem bylo oslňující světlo. Pak si uvědomil palčivou, pulsující bolest, vycházející odněkud ze zátylku a šířící se nervovými vlákny po celém těle. Roi začal křičet. Měl pocit, že mu někdo stahuje kůži z lebky a při tom se ještě baví tím, že občas jeho lebku použije jako buben.

Danton se pokusil sevřít hlavu oběma rukama, ale nepodařilo se mu to. Ruce se zastavily v půli cesty. Prudký pohyb způsobil bolest, která ho okamžitě znehybnila. Zvedal se mu žaludek, srdce tlouklo těžce a nepravidelně. Světlo ho oslepovalo, nějaký hluk ho ohlušoval, návaly bolesti ho trýznily. Zdálo se mu, že to trvá celou věčnost.

Roi zavřel oči.

Někdo na něj promluvil hrdelním hlasem, Roi otevřel oči a

spatřil nad sebou výrazný obličej jednoho z Gurradů. Na okamžik se král poddal tomu chlácholivé-mu hlasu. Potom se posadil s Gurradovou vydatnou pomocí.

Teprve v této chvíli se začal divit. Co, u všech galaxií, přimělo tohoto lva pečovat o něj jako o malé dítě?

Před Dantonovýma očima se opět roztančila barevná kola, která na okamžik vystřídala tma, ale bolest pomalu ustupovala. Kola opět zmizela a náhle se mu vrátil také čich a pocítil hlad. Uvědomil si, že cítí vůni silné polévky a má na ni chuť.

Potom uviděl, že mu Gurrad přistrkuje nějakou misku a něco mu říká ve své nesrozumitelné řeči.

„Vřelé díky, i když mi nerozumíš, příteli," zamumlal Danton a vzal si misku. Cítil se už mnohem lépe. S chutí se pustil do polévky, která měla nezvyklou, kořeněnou chuť. Potom se rozhlédl a ke svému zděšení zjistil, že snad polovina lidí je stále ještě v hlubokém bezvědomí. Ti, kteří se již probrali, však seděli u stěn a Gurradové se o ně starali a dávali jim najíst.

U dveří stál elektrický vozík s kotlem té chutné polévky.

Někdo poblíž Dantona zasténal a pak hned začal hlasitě nadávat. Roi se otočil a spatřil doktora Harveye, který se zuřivě bránil nějakému mladému Gurradovi pokoušejícímu se vnutit mu polévku.

„Proklatě!" vrčel vědec. „Copak jsem malé dítě? Zmiz, ty nepovedený lve. Dokážu se o sebe postarat sám."

Gurrad se však nenechal odradit. Pravičkou popadl doktora za sanici, ten bolestí otevřel ústa a mladík mu do nich okamžitě vpravil velkou lžíci polévky. Harvey musel chtě nechtě polknout a guerillový bojovník se spokojeně zašklebil a poklepal vědci na rameno jako malému dítěti, které dobře papá polívčičku. Potom mu strčil lžíci do ruky a podal mu misku.

„No konečně," zamumlal Harvey a pustil se do jídla.

„Chutná vám, monsieur?" zajímal se Roi.

„Je znamenitá, pane," ujistil ho vědec a pokračoval v jídle.

„Je to také slyšet," zamumlala Roi a distingované přiložil lžíci ke rtům.

„Na tom nezáleží," bodře prohlásil Harvey. „Důležité je, že nám to vrátí sílu."

„Doufejme," přitakal Danton a smutně konstatoval, že jeho miska je už prázdná. Chvíli ji držel v rukou a váhal, nakonec se však rozhodl, že pro přídavek nepůjde a raději se opět obrátil na Harveye. „Nemáte náhodou po ruce ještě jednu tu výtečnou kouřovou tyčinku?"

„Jako cigaretu? Nezačínáte být požitkář?" zeptal se vědec s křečovitým úsměvem. Druhá tranzice ho pocuchala víc než hodlal připustit.

„Ani v nejmenším, monsieur!" bránil se Danton. „Jen chci upravit trochu svou pošramocenou rovnováhu."

„Budiž," souhlasil Harvey a nabídl Dantonovi jednu kosmonautickou cigaretu. „Poslužte si."

„Merci beaucoup!" poděkoval Danton zdvořile a vzal si cigaretu obsahující stimulující a zároveň uklidňující drogu.

„Pas de quoi!" odpověděl rovněž francouzsky Harvey.

„Parbleu, monsieur!" zvolal Roi. „Překvapujete mě stále více svými jazykovými znalostmi. Nejdříve výstižná latina, nyní ta rozkošná výslovnost mé milované mateřštiny."

„Jste příliš laskav, pane!" ujistil ho Harvey vybranou francouzštinou.

Roi kouřil se zavřenýma očima. Užíval si vdechování tabákového kouře smíšeného s drogou a její uklidňující a povzbuzující účinek.

„Eh, nemáte náhodou ještě jednu cigaretu?" zeptal se trochu nejistě Harveye.

„Víc než jednu nikdy nikomu nedávám," odpověděl suše tázaný. „Jinak by se mohlo stát, že by se dotyčný dostal do euforického stavu, který je zvláště v naší současné situaci zcela nežádoucí. Pokud to mohu posoudit, tak byste rád unikl právě této situaci."

Dantonovi se nahrnula krev do hlavy. Harvey ho prohlédl. Chtěl se ospravedlnit, ale vtom na něj padl nějaký stín. Danton

se otočil a uviděl kapitána Trikorta. Doprovázeli ho dva Gurradové.

Kapitán promluvil na Dantona svým hrdelním hlasem. Danton jen pokrčil rameny, aby naznačil, že nerozumí. Kdybych tak mohl naprogramovat náš translátor na jejich jazyk, to bychom se domluvili velmi rychle, pomyslel si. Translátor však byl někde uložen spolu s jejich zbraněmi a dalšími technickými zařízeními a on k němu neměl přístup.

„Podívejte, pane," zvolal vtom Harvey. „Oba Gurradové mají u sebe translátory. Zřejmě se rozhodli konečně pořádně se domluvit."

Roi se prudce nadechl, ačkoliv sám ještě přístroje neviděl, protože kapitánova postava mu jeho průvodce z větší části zakrývala. Skutečně se jeho nevyslovené přání splní tak brzy? Dojde k porozumění mezi dvěma různými formami života z různých galaxií?

Roi nevěděl, kolik hodin trvalo než se z translátoru ozvala první srozumitelná slova. Seděli proti sobě. Danton, Harvey a ještě jeden vědec z týmu na jedné straně, kapitán Trikort se třemi důstojníky na druhé. Mezi nimi krychlový translátor.

„Rozumíte mi, kapitáne?" zeptal se Danton do mikrofonu.

Translátor vydal nějaké hrdelní zvuky a tváře Gurradů prozrazovaly radostné překvapení. Trikort rychle vychrlil několik slov a translátor pronesl zřetelně: „Rozumím vám, králi. Konečně! Nyní se můžeme rozumně domluvit jak se sluší na civilizované národy."

„Výborně!" vykřikl jeden z vědců. „Translátor pracuje výtečně. Všimněte si, že Dantonovo jméno dokonce přeložil v jeho významové podobě, jako král. Pozoruhodné!"

Roi Danton se opět obrátil na povstalec -kého kapitána: „Jak jste již zjistil, kapitáne, jsme málo odolní vůči těm násilným tranzicím, díky kterým vaše loď překonává obrovské vzdálenosti. Nechci vám rozhodně nic vyčítat, musím vám ale říci, že nás tím pomalu ale jistě zabijete, máte-li v úmyslu uskutečnit ještě několik skoků. Zabíjíte nás, protože my už

několik století používáme jiný způsob dopravy z jednoho místa galaxie do druhého. Je to rychlý a bezpečný způsob. Naše těla se už odnaučila odolávat zátěžím, které přináší tranzice, proto jsou na ty skoky tak citlivá."

„Nemám v úmyslu odsoudit vás a vaše lidi k smrti," řekl Trikort. „Před několika dny jsme to mohli snadno udělat. Sám jsem si již všiml, že po každém skoku jste v horším a horším fyzickém stavu a začal jsem uvažovat, jak tomu mohu zabránit a něco jsem již udělal. Přerušil jsem už připravený třetí skok."

„To jste udělal, kapitáne? A jen kvůli nám?" Harveye to zřejmě úplně ohromilo.

„Ano, udělal jsem to i proti vůli některých svých důstojníků," zdůraznil Trikort.

„Což vám určitě způsobí nemalé těžkosti," mínil Danton, dojatý tímto projevem sympatií.

Trikort na to jen cosi zamumlal.

„Jeden skok, který nás dovede rovnou k cíli, však ještě uskutečnit musím," řekl kapitán. „Tím překračuji daný rozkaz. Podle něj bych měl provést ještě nejméně osm skoků, abych tak utajil náš skutečný cíl..."

„Osm skoků!" vykřikl jeden z vědců a tím přerušil kapitánův výklad. „To nás můžete rovnou postavit ke zdi, výsledek bude naprosto stejný."

„Postavit ke zdi? Nerozumím vám..."

„Nechat popravit.

Před kým vlastně utajujete svůj skutečný cíl?" vrátil se k původnímu tématu Danton. „Před námi, Pozemšťany?"

Trikort potřásl svou nádhernou pískové žlutou hřívou. „Ne, ne před vámi ani před vašimi lidmi. Máme daleko mocnější nepřátele přímo zde, v naší galaxii."

„Perliány?" hádal Danton.

„Perliány neboli Trojkondiční, jak si sami občas říkají, a jejich krystaly," potvrdil temně Trikort.

Kapitán se odmlčel a čas jakoby se zastavil. Vteřiny pomalu splývaly do minut a všichni mlčeli. Konečně kapitán opět

promluvil a bylo zřejmé, že je hluboce pohnut, stejně jako jeho průvodci.

„Již bezpočet let bez oddychu prcháme před Perliány," začal kapitán Trikort. „My, kteří jsme žili v míru s mnoha národy naší galaxie, jsme byli náhle nuceni opustit své pevné domy a vyměnit je za stany kočovníků. Museli jsme opouštět planety říše Gurradů jednu po druhé, nádhera a krása naší kultury byla pošlapána a zničena. V čase občasných bleskových válek a dlouhých a krvavých ústupových bojů jsme se nemohli zatěžovat věcmi z naší slavné minulosti - a tak se z nás stali během tří století, kdy Perliáni zabírali náš životní prostor, barbaři, guerilloví bojovníci, záškodníci. Známe už jen boj a útěk. Kdykoliv dobudeme zpět nějakou planetu, na jiném místě ztratíme dvě nebo tři..."

Kapitán Trikort ještě dlouho vyprávěl o nádheře své někdejší vlasti, o nesčíslných pokladech ukrytých v trezorech velikých měst, o technických vymoženostech a vrcholných uměleckých dílech.

Mluvil a mluvil a Pozemšťané ho napjatě poslouchali.

Vyprávěl také o obrovských městech „vnitřní říše", z nichž byla celá „vnější říše" spravována. Potom se rozpovídal o hrůze, která se začala šířit po celé galaxii, když se před více než třemi sty lety v Magellanových mračnech objevili Perliáni. Přilétali v obrovských kosmických lodích a každá z nich byla bezpečně chráněna rudě zářícím energetickým štítem. V těch dnech se obloha nad mnoha planetami zbarvila krvavě rudě a začal chaos...

Kapitán skončil své vyprávění, ale Pozemšťané ještě dlouho mlčeli. Co také mohli říci k osudu Gurradů? Měli jim snad vyslovit soustrast, litovat je? Bylo lepší mlčet.

Konečně se guerilloví bojovníci z Magellanových mračen zvedli. Také Danton povstal a translátor držel v rukou.

„Co bude teď, kapitáne?" zeptal se.

„Brzy uskutečníme třetí skok," odpověděl Trikort a když viděl zděšení na tvářích Pozemšťanů, rychle dodal, že to bude

poslední. „Bohužel, je to nutné. Ztratili jsme již hodně času a každým okamžikem vzrůstá nebezpečí, že nás zaměří krystaloví agenti nebo Perliáni. Máte však ještě nej-

méně čtyři hodiny času. Máte ještě nějaké otázky, králi?"

„Rád bych věděl, co znamená ten znak?" zeptal se zamyšleně Danton a ukázal na emblém na šedých kožených kombinézách.

„To je znak našeho odporu," vysvětlil Trikort a v očích se mu náhle zablesklo takovou nenávistí, že Danton bezděčně o krok ustoupil. „Ta rudá koule znázorňuje rudé energetické štíty, které k nám přinesly bídu a zkázu. Šíp symbolizuje naši pomstu, která ty štíty zničí, stejně jako naše nenávist nakonec vyhubí všechny Perliány."

Cítím s tebou, můj milý příteli, podobný lvu, myslel si Roi Danton, když pohledem vyprovázel odcházející Gurrady. A přeji vítězství v tomto boji tobě i tvému lidu.

3.

Během druhé tranzice osvětlení tankovací místnosti zhaslo a nouzové osvětlení se sotva dalo nazvat osvětlením. Rhodan a oba Ertrusané se octli v takřka naprosté tmě. Jejich skrýš se proměnila v tajemnou jeskyni, v níž šplouchání hydraulické tekutiny a syčení navozovalo atmosféru reje čarodějnic či tajemného kutění skřítků.

Druhou tranzici Perry Rhodan přestál znatelně lépe než první. Bylo to pochopitelné, protože v počátcích kosmického věku před zavedením lineárního pohonu byl sám takovým zátěžím pravidelně vystavován a nyní se jeho organismus zátěži opět rychle přizpůsobil. Navíc mu pomáhal buněčný aktivátor rychleji regenerovat.

Proto už minutu po přechodu do normálního prostoru byl Velký administrátor ve formě. Ertrusanům tranzice nečinila žádné potíže. Vyrůstali na planetě s přitažlivostí 3,4 g a byli uzpůsobeni k velkým zátěžím.

Všichni mlčeli. Jejich myšlenky se stále vracely k osudu sta jejich druhů v nějakém vzdáleném skladišti. Nikdo z nich nebyl dost robustní aby vydržel mnohokrát opakované přechody z

normálního prostoru a návraty zpět, kolotoč odhmotnění a zhmotnění, bez vážného poškození organismu.

První se zvedl Oro Masut a zabořil ukazováček do levého ucha, kde měl ukryt mikropřijímač z tajné dílny geniálního vědce Dr. Geoffryho Ábela Waringera.

„Máš potíže, drobku?" zahlaholil Melbar Kasom a také se zvedl.

„Ticho!" okřikl ho Masut a doprovodil svá slova panovačným gestem. „Volá Roi Danton."

Po delší přestávce pak tělesný strážce oznámil: „Mezi našimi lidmi a Gurrady došlo konečně k jakémusi porozumění. Před několika minutami kapitán Trikort donesl translátor..."

„Poslouchejte, Masute!" nařídil kvapně Perry Rhodan, chtěl znát každé slovo, které bude řečeno. „Budeme zticha. Vy nám pak budete říkat všechno, co uslyšíte, každé slovo, rozumíte! Tak budeme moci získat úplný přehled o situaci."

„Rozumím, pane!" souhlasil obr.

V následujících hodinách Masut nepřetržitě polohlasně mluvil, protože skutečně tlumočil každé slovo, které uslyšel.

„Opakujte poslední kapitánovou větu," vyzval ho na závěr Perry Rhodan. Ertrusan tu větu zopakoval.

„Máme tedy čtyři hodiny času na to, abychom něco podnikli," konstatoval Rhodan.

„Tak se to dá do pohybu, pane?" zeptal se vzrušeně Kasom. Specialista USO už toužil po nějaké činnosti. Nicnedělání se mu zajídalo. A u něho platilo, že čím bude akce nebezpečnější, tím lépe.

„Musíme využít situaci," prohlásil Velký administrátor, vstal a rozhodným pohybem si zapnul bojovou kombinézu. „Na co ještě čekáte?"

Teprve teď si Etrusané uvědomili, že to velitel myslí vážně a rychle se upravili. Výraz jejich tváří prozrazoval, že jsou připraveni na všechno. Překontrolovali zbraně a výstroj a za deset minut vyrazili.

Ve vzdálenosti jednoho světelného roku od gurradské lodi, ve

středu Magellanových mračen, čekalo dvaadvacet lodí. Pohybovaly se jen pomalu. Jejich váhavé manévry navozovaly představu, že nevědí s kým mají bojovat. A tak to skutečně bylo. Nepřítel, kterého ta flotila hledala, byl lstivý jako štěpní vlci, prohnaný jako opice a vyznal se v té hvězdné džungli jako nikdo jiný.

Atlan, který flotile velel, nezastavil pátrání. Stále vysílal kurýry, stále ještě doufal, že jedna z nesčíslných ozvěn vstupu do normálního prostoru ho dovede k jeho přátelům.

Doposud byl však každý pokus o jejich objevení jen plácnutím do vody.

Arkonidan neklidně přecházel po rozlehlém velitelském můstku CRESTU IV s rukama zkříženýma za zády. Plukovník Merlin Akran ho pozoroval ze svého stanoviště a potřásal hlavou. Epsalan neschvaloval tu nervozitu, zároveň si však uvědomoval, že na Atlanově místě by byl patrně ještě nervóznější.

„Pane!" zavolal kapitán CRESTU IV na admirála, když ho již po kolikáté míjel.

Atlan se zastavil. „Ano, plukovníku?"

„Nechtěl byste zajít na chvíli do své kabiny, pane? Nevypadáte dobře, promiňte mi mou upřímnost. Je vidět, že jste v posledních dnech skoro nespal," řekl starostlivě Epsalan, který byl skutečně vážně znepokojen.

„A vy byste dokázal spát, kdybyste byl na mém místě?" odpověděl Atlan otázkou.

„Nejspíš ne, pane," přiznal plukovník.

„Pak si myslíte, plukovníku, že by bylo nejlepší mě uklidit do postele. Je to tak?"

„To ne, pane!" Plukovník chtěl ještě něco dodat, ale vtom zabzučel interkom a kapitán lodi se bleskově i s křeslem otočil k přístrojovému pultu. Obrazovka interkomu se rozsvítila a objevila se na ní tvář Oweho Konitzkeho.

„Je admirál Atlan u vás, pane?"

„Co se děje?" zeptal se Arkonidan a naklonil se Epsalanovi

přes rameno, aby ho velitel zaměřovačů mohl vidět.

„Aha!" vykřikl obrovitý Pozemšťan se zřejmou úlevou. „Tady jste, pane."

„Nuže, majore?" Atlan byl netrpělivý.

„Právě se vrátil major Bob McCison s KC-42 a rád by s vámi mluvil."

„Tak ho sem přepněte, ale rychle!"

Konitzkeho tvář zmizela z obrazovky a nahradil ji McCisonův široký obličej. Bojovou přilbu odhodil a tak bylo vidět jeho rozježené světlé vlasy. Major byl proslulý svými vtípky a nemožnými přirovnáními.

Nyní se však tvářil velice vážně, což u něj překvapovalo.

„Nuže, majore, co jste objevil?" Atlan se ještě více naklonil kupředu a rukama se opíral o rozložitá Akranova ramena, který to ani nepostřehl, protože sám byl napjatý jako struna.

„Špatné zprávy," odpověděl nevrle major. „Zkoumané planety jsou tak pusté jako můj žaludek právě teď. Široko daleko nejsou vidět žádné hruškovité lodě."

McCison, velitel pátého svazu, byl vyslán poté, co zaměřovači určili pravděpodobnou polohu lodi, která se vrátila do normálního prostoru a zřejmě v něm zůstala. Pokud by přistála, musela přistát na jedné ze čtyř planet neznámé sluneční soustavy.

„Jste si tím jistý?" zeptal se zklamaně Atlan.

„Stejně jistý, jako jsem si jistý, že má snoubenka je mi věrná, pane," ujistil ho major.

„V tom případě nevíte ve skutečnosti nic," podotkl Akran.

Major se unaveně zasmál. „To sedí," řekl.

Někdo na můstku se zachechtal, ale pouhé zasyknutí kapitána lodi stačilo k tomu, aby se opět rozhostilo ticho.

„Vy tedy opravdu nemůžete říci nic určitého, majore?" přeptal se admirál. „Kde tedy podle vás může být ta loď, kterou jsme zaměřili?"

McCison bezradně pokrčil rameny. „To opravdu nevím, pane. Na planetách není, naše detektory by ji musely objevit, ale

není tam po ní ani stopy. Osobně si myslím, že zaměření nebylo dost přesné, což se u echolokace dá předpokládat. Měl jsem na výběr deset soustav a zvolil jsem tu, kterou počítač vyhodnotil jako nejpravděpodobnější místo přistání. Zmýlil se. Znamená to, že loď je v některé jiné soustavě. K tomu, abych našel tu správnou soustavu, bych potřeboval několik dní. Nebo by tam musela pátrat celá solární flotila."

„Tak se mějte dobře," řekl Atlan na rozloučenou. „A pořádné se najezte. Pokud vím, je v jídelně VII výborné srnčí ragú."

„Chacha," zasmál se neradostně major. „Pokud vím, pane, tak tahle pochoutka byla na jídelníčku už před dvěma lety."

„No a?" zeptal se překvapeně Atlan. „Co se vám na tom nezdá."

„Jen to, že je pouze na papíře, pane. Ručím vám za to, že jestliže dnes půjdete do jídelny VII, dají vám nakonec zase jen tu věčnou jáhlovou kaši po čínsku."

„Ta je velice zdravá, majore," odpověděl se smíchem Atlan.

Obrazovka ztmavla a Atlan se svěšenými rameny pokračoval ve svém bezcílném pocházení sem a tam.

Také chodba díky k výpadku nouzového osvětlení tonula v šeru. Podlaha se chvěla pod jejich kroky. Nebylo divu, protože oba Ertrusané měli gravitační mikropřístro-je, které ještě zvyšovaly jejich beztak pozoruhodnou hmotnost. Jinak by se pohybovali zcela nechtěně obrovskými skoky, protože byli zvyklí překonávat třiapůlkrát větší přitažlivost než je pozemská. Pohybovali se však nehlučně a všichni tři byli chráněni před zvědavými zraky svými deflektorovými clonami.

„Kde je Danton a ostatní?" zeptal se Rhodan Masuta.

„V osmém podlaží, pane," odpověděl Dantonův tělesný strážce, který znal pravou totožnost svého krále.

„Tedy čtyři podlaží nad námi," konstatoval Rhodan a pokračoval v cestě. Antigravitační plošina, na které měli obvykle uloženou svou výstroj, zůstala na Module II i s nákladem, zásoby koncentrátů snědli, zbraně a drobné přístroje tvořily součást vybavení bojové kombinézy, takže žádný náklad

nenesli.

Melbar Kasom i Oro Masut nesli své těžké narkotizační zbraně v rukou, kdežto Rhodan ponechal svou zbraň v pouzdře u opasku. Spoléhal na působení deflektorové clony.

Deset minut potřebovali na to, aby se kruhovitou chodbou dostali k antigravitační šachtě, která byla právě mimo provoz a už jednou posloužila oběma Ertrusanům k útěku. Tehdy ovšem prchali dolů, nyní postupovali opačným směrem.

Antigravitační projektory, zabudované do bojových kombinéz, je vynesly nahoru.

Nikdo nemluvil. Perry Rhodan neslyšel ve sluchátcích zabudovaných v přilbě ani dech svých průvodců. Ertrusané nedávali najevo strach ani žádné jiné pocity. Pro ně to byl pouhý výlet, rutinní záležitost.

Deflektorové clony pracovaly spolehlivě. Odkláněly viditelné paprsky tak, aby je obtékaly a činily tak všechny tři neviditelnými. Navzájem se mohli vidět jen elektronickými „okny" zabudovanými do přileb, která neutralizovala působení clon.

Během stoupání neslyšeli žádný zvuk kromě stálé vibrace stěn šachty.

„Zřejmě už na nás nikdo nemyslí, pane," zaduněl Kasomův bas v Rhodanových sluchátcích.

„Doufejme," řekl suše Velký administrátor.

„To nezní příliš přesvědčivě, pane," podotkl Kasom.

„S takovým přesvědčením bychom se také mohli dostat do pěkné kaše," mínil Masut. „Vůbec není jisté, že nás Gurradové přestali hledat. Mohou na nás číhat za nejbližším rohem."

„Zdá se, že hlad zcela umrtvil tvé rozumové schopnosti, Masute," posmíval se specialista USO. „Ver zkušenému muži, Gurradové si myslí, že jsme stále ještě na First Stop."

Ve výstupu pokračovali mlčky. Na úrovni šestého podlaží zaslechli hrdelní hlasy Gurradů, ale pochopitelně jim nerozuměli ani slovo. Jeden z Gurradů musel stát velmi blízko,

pravděpodobně přímo ve vchodu do šachty.

Muži okamžitě přerušili svůj výstup. Vznášeli se těsně pod úrovní šestého podlaží a s bušícími srdci čekali, co se bude dít. Řeč byla stále hlasitější, zřejmě se skupinka Gurradů blížila. Už slyšeli i těžké kroky přicházejících. A najednou se v šachtě objevil divoký, zjizvený obličej nějakého Gurrada.

Tři muži zadrželi dech, jako by se báli, že Gurrad může nahlédnou i do jejich hrudníků. Ve skutečnosti je vůbec nemohl spatřit, protože clony jim poskytovaly dokonalou ochranu.

Gurrad se podíval dolů, pak nahoru a potom ještě hodil něco do šachty, co prolétlo Kasomovi těsně kolem nosu. Teprve pak byl spokojen a něco zakřičel přes rameno. Nakonec si ještě do šachty odplivl a zmizel. Hlasy se začaly rychle vzdalovat.

Tři muži si slyšitelně oddechli. Tuto překážku zdolali snadno a bez úhony. Nebylo však zdaleka jisté, že jim hvězdy budou takto přát i nadále.

„To jsou nějaké způsoby?" vrčel Kasom. „Vždyť mi hodil nějakou zvadlou hlávku salátu rovnou na hlavu."

„Třeba viděl nějakou podobu mezi tvou hlavou a hlávkou salátu a řekl si, svůj k svému," popichoval Masut.

„A proto na tvou hlavu plivl," vrátil mu to Kasom.

„To neudělal," odmítl toto nařčení Masut.

„Tak to by už stačilo," přerušil jejich špičkování Rhodan. „Musíme dál. Máme už jen tři hodiny pětadvacet minut. Tlačí nás čas."

Pokračovali ve výstupu opět mlčky. O čtyři minuty později se už vznášeli na úrovni osmého podlaží. Kasom opatrně nahlédl do jasně osvětlené chodby.

„Sakra!" zasyčel vzrušené. „Chodba je plná Gurradů. Tudy neprojdeme bez toho, abychom museli použít své zbraně. Co budeme dělat?"

„Neříkal jste něco o průlezech pro opraváře?" zeptal se Rhodan. „Přece jste tenkrát prchali něčím takovým. Nebo se mýlím?"

„Ne, pane, máte pravdu!" zvolal Kasom. „Něco takového

musí být na všech podlažích. I z téhle šachty tam musí být přístup. Je tím propojena celá loď."

Už po prvních Kasomových slovech se Masut dal do pohybu a začal prozkoumávat obvod šachty, která měla šest metrů v průměru. Kasom následoval jeho příkladu a Rhodan zůstal poblíž vchodu do chodby.

„Tady je to, pane," zavolal tiše Masut za okamžik. „Našel jsem vchod."

Za minutu se všichni tři protáhli úzkými dvířky do dlouhé chodby. Po obou stranách tu byla nepravidelně rozmístěná podobná vzduchotěsná dvířka. Vedla zřejmě do různých prostor lodi. Chodba se dala použít v případě, že by z nějakého důvodu nešlo projít hlavní chodbou.

V nouzové chodbě nikdo nebyl. Rhodan odhadoval, že už jdou asi čtvrt hodiny, když se Masut, který převzal vedení, náhle zastavil a zvedl ruku. Rhodan a Kasom se okamžitě zastavili.

„Slyšíte něco, Masute?"

Oro přikývl. „Ohlásil se můj král. Nacházíme se blízko skladiště, kde je zavřený spolu s ostatními."

„Je možné se k nim dostat z této nouzové chodby?" chtěl vědět Rhodan.

Masut zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Jediný přístup je z hlavní chodby a před jejich dveřmi hlídá nejméně dvacet Gurradů," hlásil posmutněle Ertrusan.

„Co je s tím otvorem ve stropě skladiště, kterým jste tenkrát uprchli?"

„S tím nemůžeme počítat," odpověděl tentokrát Kasom. „Ještě na First Stop nás Danton informoval, že Gurradové si tím otvorem pohráli. Je tam nějaká past."

Rhodan tiše zaklel, což vyvolalo na tvářích obou Ertrusanů pobavený úsměv.

„Chtěl bych říci, že návštěva u toho náfuky prozatím není nutná," ozval se znovu Kasom.

Masut zařval a kolem Rhodana se mihla paže zvíci silného stehna. Také Kasom

vykřikl, když ho nenadálý úder odhodil na zeď chodby.

„Opovažte se ještě jednou nazvat mého krále náfukou!" zavrčel Masut. „Udělám z vás biftek a la Masut. Je to jasné?"

„Vy už vůbec nerozumíte žertu," konstatoval rezignovaně Kasom.

„Dejte pokoj, zatraceně!" utrhl se na oba Rhodan. „Co jste chtěl říci, Kasome, než vás ten barbar přerušil tak nevybraným způsobem."

Rhodanův obličej zůstával vážný, ale jeho oči prozrazovaly, že se baví.

„Měl jsem na mysli, že návštěvu u toho... krále můžeme odložit než najdeme skladiště, do kterého ty zelenooké kočky uskladnili zásoby potravin a zbraně celé naší skupiny."

Oro Masut, který pozorně poslouchal a sledoval Kasoma nevraživým pohledem, si oddechl. „To je ten nenažraný Kasom, věčně myslí jen na jídlo," poznamenal uštěpačně.

„Myslím, že je ten návrh přijatelný," rozhodl však Rhodan.

„Výborně," zamumlal šťastně Masut. „Vzhůru pro maso!"

Pokračovali v cestě husím pochodem. Konečně došli k místnosti s generátory, kde se Pozemšťané shromáždili brzy po startu z Moduly II; stopy bitvy nebyly ještě zcela zahlazeny. Chráněni svými clonami vystoupili tři muži na galerii, která se táhla kolem celé místnosti asi v polovině výšky mezi podlahou a stropem. Dole se pracovalo, ale nikdo je nemohl vidět. Obešli místnost a na protilehlé straně opět vstoupili do nouzové chodby a pokračovali v cestě.

Po třiceti minutách hledání měli konečně štěstí. V bezprostřední blízkosti skladiště, v němž byli zajatci uvězněni, objevili další skladiště, do nějž Gurradové uložili všechny věci zabavené zajatcům. Ve skladišti nikdo nebyl. Když však do něj vstoupili a Masut zavřel dveře do osvětlené chodby, octli se v naprosté tmě. Museli deaktivovat clony, aby mohli zapnout svítilny upevněné na přilbách. Udělali to.

Světlo jim odhalilo neuvěřitelný nepořádek. Všechno tu bylo naházeno bez ladu a skladu přes sebe: výstroj, přenosné

agregáty, bedny se zásobníky energie, mikrorakety, přenosné hypervysílačky, plastikové krabice s medikamenty, hromady výživných koncentrátů.

Oro se vrhl na zaletovanou bednu s koncentráty, kterou rozřízl v půli vibračním nožem, který odňal jednomu Gurradovi. Koncentráty se vysypaly na podlahu. Oba Ertrusané se posadili svorně vedle sebe a začali zahánět svůj vlčí hlad.

Rhodan je chvíli pozoroval a potom si také sedl na nějakou bednu a dal se do jídla. Kdoví, kdy se zase k nějakému jídlu dostaneme, říkal si v duchu. Po deseti minutách však vstal a tiše vybídl i Ertrusany aby si pospíšili.

Ze čtyř hodin, které měli k dispozici, uplynula už hodina a šestnáct minut.

Velký administrátor přistoupil k hromadě výstroje. Co vlastně budou nejvíce potřebovat? Především medikamenty, které by vyčerpané lidi postavily na nohy a zmírnily jejich bolesti. Hned v druhé řadě mikrostanice, aby mohli udržovat spojení.

Rhodan vybral dvacet těchto přístrojů ne větších než špendlíková hlavička a strčil je do kapsy na stehně své bojové kombinézy. Potom vybral dvacet miniaturních

paprskometů, které připomínaly trochu silnější propisky.

Když narazil na hromadu malých rádiovideofonů, hned si jich několik upevnil na opasek. Mohly se velice hodit.

Ani Ertrusané nezaháleli. Z plastikových trubic, které patřily k vybavení lafet mini-raket, si udělali dvě stejná, dva metry dlouhá „střívka", které naplnili koncentráty. Takto uložili obsah čtyř beden. Potom si každý z obrů přehodil jednu takovou obrovskou „klobásu" přes rameno.

Když byli všichni tři hotovi, zaklapli přilby, vypnuli světla a aktivovali deflektory. Skladiště se opět ponořilo do tmy.

Nikdo si nevšiml tři těžce naložených mužů, kteří opět zmizeli v nouzové chodbě.

Vytí přehlušovalo veškeré ostatní zvuky. Rhodan byl rád, že mohl snížit intenzitu vnímání zvuku z vnějšího mikrofonu své

přilby na pouhý šelest.

„Pekelný rámus," konstatoval Velký administrátor. „Potlačí veškeré další zvuky."

„Výborně," zaduněl ze sluchátek Kasomův bas. „Aspoň si nemusím dávat pozor na nějaký ten krok nebo ránu."

Ertrusan zkusmo zatřásl dvakrát dva metry velkou mříží ventilace, odkud se to příšerné vytí linulo. Zrezavělé hlavice šroubů nevydržely a s rachotem dopadly na opancéřované bojové obleky tří mužů a pak na podlahu.

Za pět minut byli už o podlaží výš ve špinavé a zřejmě nepoužívané chodbě. Podél zdi vedla velká roura rozvodu vzduchu.

Vybrali si právě toto místo z poněkud zvláštního důvodu. Tato roura zásobovala vzduchem také skladiště, kde byla uzamčena stovka mužů z výsadku na Modulu II. Zjistili to po pečlivých propočtech. Mimo to si oba Ertrusané ještě vzpomínali na přívod vzduchu nad skladištěm, na který narazili při svém útěku.

Nejjednodušší by bylo dostat se přímo nad skladiště. Danton, který udržoval stále spojení s Masutem a byl o všech krocích informován, je však od toho zrazoval. Podle jeho slov museli Gurradové zpozorovat útěk Ertrusanů a proto do místnosti umístili skupinu strážců.

Musela se tedy najít jiná cesta jak se nepozorovaně dostat k zajatcům. Jako východisko se nabízel právě systém rozvodu vzduchu.

Proto vystoupili o podlaží výš ve vzdálenosti dvou set metrů od skladiště. Tady bylo opravdu bezpečné místo, na kterém oba Ertrusané mohli zůstat.

„Jen jestli to půjde dobře, pane," řekl pochybovačně Masut, když Rhodan vyndával vše zbytečné ze své bojové kombinézy. Nemohl si dovolit zůstat viset někde v rouře.

„Potom to půjde špatně," uklidnil ho Rhodan s letmým úsměvem. Masut jako Dantonův tělesný strážce dbal samozřejmě především o jeho bezpečnost, ale občas nedokázal

skrýt, že mu skoro stejně leží na srdci i bezpečnost Velkého administrátora. Kdyby Rhodan věděl, proč je tomu tak...

„Říkám to proto," dodal rychle Ertrusan, „že pokud vím, je u vyústění roury do místnosti se zajatci kompresor."

Rhodan ztuhl. „Kompresor je zabudován přímo do roury?" zeptal se.

„Ne," řekl temně Masut. „Ale v těsné blízkosti. Právě v místě kde se roura rozdvojuje a odkud vede vývod dolů do místnosti. Na hořejší větvi je umístěna turbína. Za ní se pak roura opět spojuje a vede dál."

„Proto je tady takový hluk," konstatoval Kasom.

Masut nešťastně pozoroval Rhodana, který se váhavě díval na balík medikamentů.

„To tedy znamená," řekl Rhodan tiše, jakoby jen k sobě, „že se za každou cenu musím vyhnout tomu, abych byl vtažen vzdušným vírem do horní roury!"

„Pane!" vykřikli Kasom a Masut jako jedněmi ústy. „Přece nechcete..."

„Právě, že chci!" řekl pevně Rhodan. Rozhodným pohybem si přehodil „klobásu" s medikamenty kolem krku tak, že oba konce mu visely na prsa a velitelským gestem poručil Ertrusanům, aby odstranili mříž z větracího otvoru.

Mříž nemohla dlouho odolávat spojeným silám obou obrů, prostě ji vytrhli z rámu. Potom zvedli Rhodana jako malé dítě a strčili ho nohama napřed do roury.

„Opatrně," nabádal je Rhodan. „Držte mě pevně, dokud nenastavím sílu létacího aparátu tak, aby jeho výkon čelil síle vzdušného proudu. Potom mě pustíte. Rozumíte?"

Ertrusané potvrdili, že rozumí. Kasomova mohutná tlapa se chopila výstupku na rameni bojové kombinézy Prvního administrátora a pevně ho sevřela. Rhodan zatím nastavoval výkon aparátu. Musel ho zesílit až na tři čtvrtiny kapacity než Kasom poznal, že ho už nemusí držet. Nyní Rhodan už sám „plul" ve vzdušném proudu v rouře o světlosti dva metry.

„Už mě pusťte, Kasome," uslyšel Ertrusan ve sluchátcích ve

své přilbě. „Nesmíme ztrácet čas."

„Protestuji, ale podřizuji se," zavrčel Kasom a povolil svůj stisk. Rhodan mu pomalu zmizel z očí v jícnu roury.

Rhodan se octl v naprosté tmě a zapnul svítilnu na přilbě. V ostrém světle se stěny roury leskly jako stříbro.

Perry držel ruku stále na regulátoru výkonu létací aparatury. Ačkoliv vnější mikrofon na přilbě docela vypnul, stále vnímal pekelný hluk v rouře.

Za chvíli poznal, že se začíná pohybovat rychleji. Okamžitě zvýšil výkon létacího aparátu. Bylo zřejmé, že se již blíží ke kompresoru. Po těle mu vyrazil studený pot, když si představil, co by se stalo, kdyby se dostal do rotoru. Koutkem oka zkontroloval teploměr .na bojové kombinéze. Ukazoval šedesát stupňů Celsia.

Zřejmě vyjící vzdušný proud byl také horký. Sám to nepocítil, protože ho kombinéza dokonale chránila před vnějšími vlivy. Klimatizace v kombinéze byla skutečně mistrovským dílem pozemských laboratoří.

Rhodan se podíval přes vlastní nohy dopředu a jasně uviděl místo, kde se roura rozdvojovala. Spodní větev se mírně svažovala, u vchodu do horní byly zasazeny rotory. Ve světle svítilny se nádherně leskly a třpytily. Dostat se mezi jejich lopatky znamenalo rychlou smrt.

Rhodan postřehl, že jeho nohy se začínají nekontrolovaně pohybovat, jako kdyby je něco táhlo.

Ještě trochu zvýšil výkon létacího aparátu, takže se před rozdvojením takřka zastavil. Nemohl se rozhodnout, jak má teď postupovat. Turbulence v místě rozdvojení ho bude nutně táhnout nahoru, rovnou mezi lopatky rotoru. Začala se ho zmocňovat panika a chvíli musel bojovat s přáním vrátit se. Ovládl se a začal uvažovat střízlivě.

Za okamžik se s úlevou zasmál. Měl to.

Magnetickými podrážkami svých bot se zachytí o stěnu dolní roury a pak zapojí korektor směru letu na létacím přístroji. Tato kombinace by ho měla bezpečně nasměrovat do dolní roury.

Jistý si ovšem nebyl.

Po pěti minutách a celý zpocený byl v relativním bezpečí spodní větve roury. Síla vzdušného proudu tu byla nesrovnatelně menší. Ve světle svítilny viděl, že se před ním roura začíná zvedat, aby se o něco dál opět spojila s druhou větví.

Vtom přímo pod sebou ucítil mříž větracího otvoru. Zapnul vnější mikrofon a vedle vytí proudícího vzduchu zaslechl i hlasy z místnosti pod sebou.

Dokázal to! To, co zbývalo, už bylo hračkou proti tomu, co překonal.

Rhodan miniaturním dezintegrátorem zlikvidoval mříž a pomocí svého létacího aparátu se snesl dolů mezi své muže, kteří ho přivítali radostným pokřikem. Byl okamžitě obklopen a otázky se na něj hrnuly jedna přes druhou. Potom došlo k tomu, na co Rhodan čekal. Chumlem si prorazil cestu vysoký, štíhlý muž. Rhodan se usmál. Věděl, co ho teď čeká.

Danton, byl to on, se postavil před Rhodana, pohybem ruky naznačil, že si sundává imaginární klobouk a vybraně se uklonil. „Bonjour, grandseigneur! Comment allez-vous?"

„Merci beaucoup," odpověděl trpělivě Rhodan. „Tres bien, monsieur."

Danton byl bez sebe nadšením. Doslova obtančil Velkého administrátora, nasadil si lorňon a prohlížel si ho ze všech stran, přejel rukávem průzor na jeho přilbě a zdálo se, že se vůbec nemůže uklidnit.

„Mon Dieu, grandseigneur, jaký to lourdaud vám opatřil tak špinavou přilbu?"

Rhodan o krok ucouvl, trochu nadzvedl obočí a zavětřil.

„Řekněte mi, monsieur, myjete se vůbec?" zeptal se s vážným výrazem.

Danton sebou trhl a vyhrkl: „Prosím?"

Okolostojící se začali šklebit, někdo se dokonce hlasitě zasmál. Deprimovaní a unavení muži si vychutnávali toto představení.

„Vy totiž páchnete, monsieur," pokračoval Rhodan s výrazem

ošklivosti ve tváři. „A tohle, co to vidím, špína na slávou pokryté uniformě Solárního loďstva? Jak se vyrovnáváte se svým svědomím - pokud ho vůbec máte, protože začínám mít obavy, že ho postrádáte!"

Roi Danton padl na kolena.

„Slitování!" zvolal zoufale a sevřel obličej v dlaních. „Umírám! Jsem mrtvý!"

Král Svobodných obchodníků ještě chvíli plačtivým hlasem žebronil o slitování, ale pečlivě dbal, aby nikdo nemohl vidět jeho obličej. Čím více fňukal a litoval, že pošpinil tak proslavený stejnokroj, tím hlasitější byl jeho smích.

„Vstaňte, monsieur," řekl pohrdavě Rhodan. „Tentokrát vám ještě odpouštím."

Danton se rychle zvedl a začal ze sebe chrlit slova díků. Potom se podíval Rhodanovi přímo do očí a oba se dali do smíchu. Zas jednou poskytli vyčerpaným mužům pěknou podívanou, která jim umožnila na okamžik zapomenout na jejich obtíže.

Rhodanův zrak padl na vousatého, vysokého nadporučíka Arla Hurona, se kterým navštívil Wingasy.

„Nadporučíku!"

„Pane?" nadporučíkovi ještě slzely oči smíchem, ale jeho obličej okamžitě zvážněl.

„Vyberte devatenáct mužů, těch nejlepších a v nejlepším zdravotním stavu a přijďte s nimi za mnou. Mám pro vás překvapení," řekl Rhodan.

Potom se Rhodan spolu s Dantonem a ještě jedním vědcem stáhli do kouta místnosti a začali diskutovat o možnostech osvobození. Především bylo nutno zabránit tomu, aby se Gurradové dověděli o Rhodanovi.

Jejich poradu přerušil příchod Hurona s devatenácti muži. Rhodan je přejel zkoumavým pohledem. Několik mužů poznal a věděl, že je na ně spolehnutí, protože se osvědčili již na Module II. Spokojeně se usmál a skutečně shromážděné překvapil tím, že jim rozdal miniaturní zbraně a malé vysílačky.

Pronikavě se rozječela siréna. Danton, který právě něco říkal Rhodanovi, okamžitě změnil téma.

„Třetí tranzice, grandseigneur. Musíte zpátky než bude pozdě. Ten barbarský způsob opuštění normálního prostoru vás jinak smete cestou zpět a nebezpečí odhalení bude obrovské," spěšně vysvětloval Roi.

Rhodan si okamžitě zapnul svou bojovou kombinézu, zaklapl přilbu a vznesl se ke stropu. V příštím okamžiku byl již ve vzduchovodu. Siréna se rozječela znovu a zajatci si rychle lehli. Přečkat další tranzici je bude stát hodně sil.

Danton stále myslel na muže, který byl jeho otcem. Doufám, že se dostaneš zpátky včas, oslovil ho v duchu. Potom se také natáhl na podlahu a snažil se nemyslet na to, co je všechny čeká.

O minutu později se ozval třetí a poslední signál.

Celá loď se začala otřásat, hukot motorů dostoupil vrcholu, všude něco praskalo. Někdo se začal modlit. Jasný hlas podivně vystupoval z ďábelské kakofonie zvuku, která naplňovala loď.

A opět měli lidé pocit, že je nějaká obrovská pěst sráží a tiskne ke špinavé podlaze skladiště a tluče je a tluče. Jejich těla se svíjela bolestí. Milosrdné bezvědomí je pohltilo o zlomek vteřiny dříve než se ta bolest stala naprosto nesnesitelnou...

Rhodan se s Kasomovou pomocí vydrápal ze vzduchovodu. Bylo to vskutku na poslední chvíli, protože sotva si lehl na podlahu, ozval se rachot reaktorů a generátorů, který se rychle stupňoval. Podlaha začala vibrovat, všude to skřípalo, celá konstrukce jakoby sténala.

Na okamžik Rhodan pocítil hrůzu, že se celá loď rozpadne, že nevydrží to strašlivé přetížení.

Nepopsatelný hluk stále sílil, přecházel do nervy drásajícího divokého crescenda. Potom loď s hromovou ránou prolomila Einsteinovo časoprostorové kontinuum a zmizela v hyperprostoru, aby se z něj vrátila v místě vzdáleném mnoho světelných let od bodu, kde do něj vstoupila.

O tom však již Rhodan nic nevěděl. Ležel nehybně v hlubokém bezvědomí, stejně jako pětasedmdesát procent všech

Pozemšťanů, kteří na lodi byli.

Velký administrátor Solárního impéria se probral takřka okamžitě a spolkl jednu z pilulek, nalezených ve skladišti, která ho zbavila bolesti hlavy, která doprovází každé odhmotnění a opětné zhmotnění.

Kromě obou Ertrusanů, jejichž tělesná konstituce umožňovala zvládání zcela mimořádných zátěží, bylo tou dobou při vědomí sotva pětadvacet mužů, mezi nimi také Roi Danton. Všichni ovšem trpěli nesmírnými bolestmi. Léky, které donesl Rhodan, ji mohly pouze nepatrně zmírnit.

Gurradové dělali co mohli, aby Pozemšťanům pomohli. Rhodan se však brzy přesvědčil, že tato chvályhodná pomoc je neúčinná. Guerilloví bojovníci nedisponovali žádnými účinnými léky pro takové případy. Také k čemu by jim byly? Jejich organismus byl již dávno přizpůsoben tranzi-cím. Podávali tedy aspoň teplé jídlo a posilující prostředky s obsahem alkoholu, které poněkud urychlovaly regeneraci a zmírňovaly bolest.

Několikrát mezi Pozemšťany zašel i kapitán Trikort a mluvil s Dantonem. Translátor byl už tak dobře naprogramován, že přesně překládal i nejsložitější pojmy. Rhodan a oba Ertrusané se tak dovídali stále více o cíli hruškovité lodi.

Trikort Dantonovi sdělil, že mají před sebou soustavu dvou sluncí. Hlavním sluncem je modrý obr, druhým je nesrovnatelně menší bílý trpaslík. Obě slunce jsou neuvěřitelně blízko sebe, dělí je vzdálenost pouhých deseti milionů kilometrů. Mají obrovskou přitažlivost a průlet touto soustavou je tedy nejvýš riskantní.

Dvojhvězda se jmenuje Boul a tudíž celá soustava je známa jako Boulova soustava. Tvoří ji pět planet s nesmírně komplikovanými oběžnými dráhami, ostatně jako ve všech soustavách dvou sluncí. Dvě planety na své pouti prolétávají mezi oběma slunci. Jsou to vyprahlé pouštní světy. Zbývající tři obíhají svá slunce po širokých elipsovitých drahách.

Třetí planeta je hlavním světem Gurradů a zároveň hlavní základnou guerillových bojovníků z Magellanových mračen.

Planeta se jmenuje Boultat.

Danton, a pomocí videofonu rovněž Rhodan, se dále dověděl, že soustava se nachází v jednom z jižních ramen spirálovité mlhoviny. V tomto rameni existuje jakési separátní centrum s velkou hustotou hvězd, která je srovnatelná pouze s hustotou hvězd ve skutečném středu Magellanových mračen.

Zvláštností Boulovy soustavy a celého separátního centra ve vnějším rameni spirály jsou obrovská oblaka vodíku, která představují velké riziko pro astronauty. Právě proto, vysvětloval Dantonovi Trikort, se tady Perliáni ještě nikdy neukázali.

Hruškovitá loď se nyní pohybovala velice opatrně a let tak poskytl dost času Pozemšťanům, aby znovu nabrali síly. Muži po celé ty hodiny jen jedli a spali, jedli a spali.

Během další kapitánovy návštěvy se Danton dověděl ještě nějaké podrobnosti o planetě, ke které mířili. Boultat měla průměr 12 919 kilometrů a gravitace se zde rovnala 1,02 g. Teploty se pohybovaly v širokém rozmezí vzhledem ke komplikované oběžné dráze. Rotace byla velice rychlá, otočení trvalo pouze 17,3 hodiny. Dlouhé léto se vyznačovalo průměrnou teplotou padesát stupňů Celsia, v době největšího přiblížení k modrému obru dosahovaly teploty až osmdesáti stupňů. Během krutých zim teplota naopak klesala až k osmdesáti stupňům pod bodem mrazu.

Okolo obou sluncí planeta oběhla za 8,4 roku pozemského času. Kyslíková atmosféra byla dobře dýchatelná. Povrch planety, flora a fauna byly stejně extremní jako klimatické podmínky. Rostlinstvo se přizpůsobilo výkyvům teplot a mělo převážně krystalické formy, totéž platilo i o živočiších.

V obdobích tuhé zimy upadali tito tvorové do zimního spánku. Četné rostliny se šroubovitě zavrtávaly do země a tak přečkávaly zimu, dokud se opět neoteplilo.

Navzdory těmto poměrům byla voda na Boultatu vynikající. Na planetě byly gigantické hory i savany s krystalickými travinami vysokými jako člověk a křovinami dosahujícími výšky až deseti metrů.

Velké potíže lidem způsobovalo světlo, které bylo ostré, bodalo do očí a způsobovalo bolesti hlavy.

Když hruškovitá loď začala provádět přistávací manévr a pak pomalu klesala k povrchu, promýšlel Rhodan další kroky jejich postupu.

Spolu s ním a oběma Ertrusany bylo nyní ozbrojeno třiadvacet mužů, kteří také mohli udržovat pravidelné spojení mezi sebou.

V případě, že by se museli bránit, představovalo to už určitou, byť nevelkou sílu.

Mimoto v rukojeti Dantonova kordu byla vedle kamery ukryta i absolutně smrtící zbraň - paprskomet na termické bázi a vysoce účinný paralyzátor. Čepel kordu se navíc dala použít jako vibrační nůž, který byl schopen rozříznout i ocel. Kolem čepele se vytvářelo i dezintegrační pole, jinak by samotná tvrdost ocele nestačila na rozřezání jiných kovů.

Tyto detaily se Rhodan dověděl jednak od Masuta, jednak od samotného Dantona.

A tak Rhodan a oba Ertrusané očekávali věci příští...

4.

Kapitán Trikort pozoroval na oválné obrazovce neúnavný ruch na kosmodromu na Boultatu. Jedenáct set metrů dlouhá hruškovitá loď dosedla na černou přistávací plochu teprve před několika minutami. Kosmodrom ležel uprostřed kruhovité kotliny o průměru více než patnáct kilometrů, ohraničené strmými stěnami.

Byl to přirozený útvar, pravděpodobně tu kdysi dávno bylo jezero. Stěny se zvedaly do výšky skoro dvou kilometrů. To bohatě stačilo k tomu, aby ani úzká příď největších ze zde kotvících lodí nevyčnívala nad okolní povrch. Přirozený úkryt byl zdokonalen dovedným maskováním, jednak geniální obrazovou projekcí, jednak upevněním maskovací sítě s ochranou proti zaměření.

Náhodný pozorovatel z kosmického prostoru by musel

usoudit, že planeta je pustá, ačkoliv pod jejím povrchem bujel intenzívní život. Miliony a miliony přesídlenců zde vybudovaly obrovská podzemní města a průmyslová centra.

Dokonce i Trikort a jeho lidé byli nervózní z toho, že zdánlivě přistávali na pevný povrch, avšak prolétli jim jako obláčkem a teprve potom uviděli kosmodrom.

Trikort stále sledoval obrazovku. Všude kolem byly lodě jedna vedle druhé.

Boultat byl hlavním stanem Gurradů v této části Velkých Magellanových mračen. Přesto na celé planetě nebylo jediné povrchové sídlo. Všechny dosud svobodné národy Magellanových mračen se před Perliány a krystaly stáhly ze svých někdejších sídel do podzemí.

Většina těchto uprchlíků se hluboko zavrtala a vytvořila celý rozsáhlý systém jeskyní. Planeta Boultat byla provrtána až do hloubky tří tisíc metrů.

Největší starostí Gurradů bylo zásobování surovinami. Boultat a blízké světy, k nímž se mohli dostat bez velkého nebezpečí, byly rychle vytěženy. Rozšíření oblasti těžby v sobě ale skrývalo nebezpečí, že na sebe upozorní Perliány.

Za této situace Gurradové přišli na jiné řešení. Při svých bleskových útocích na světy obsazené Perliány se snažili zmocnit kotvících lodí a materiálu všeho druhu. To se jim také dařilo.

Trofejní lodě byly opravovány a přestavovány v podzemních loděnicích, takže nakonec vypadaly prapodivně. Gurradům se podařilo za cenu velkých obětí zmocnit se nových a výkonnějších motorů, takže jejich lodě teď byly mnohem výkonnější.

Tiché zvonění vytrhlo kapitána Trikorta z jeho myšlenek. Potřeboval tak vteřinu, aby se vrátil do skutečnosti, vteřinu, po kterou se stále ozývalo zvonění. Konečně kapitán stiskl tlačítko a pohled na kosmodrom vystřídal na obrazovce něčí obličej.

Muž na obrazovce se poněkud předklonil a stříbřitá hříva mu

při tom orámovala úzký oduševnělý obličej. Jemný hlas pronesl: „Kapitán Trikort?"

„Ano."

„Rada tří s vámi chce neprodleně mluvit - s vámi a s cizinci, kteří jsou ve vaší moci."

„Hned?" Trikortovi se to zřejmě nelíbilo. „Sotva jsme přistáli! Trysky jsou ještě rozžhavené. Chtěl bych nechat své lidi aspoň hodinu odpočinout."

Shangant pokrčil úzkými rameny. "Je mi líto, kapitáne. Rada na tom trvá. Muže, které nepotřebujete k střežení zajatců, můžete poslat k jejich rodinám."

Trikort beze slova přerušil spojení, zvedl se, zapnul si koženou bundu a utáhl opasek. Potom vyšel z místnosti.

Nesnesitelné vedro je zasáhlo jako rána sotva vystoupili z lodě. V kotlině muselo být víc než čtyřicet stupňů Celsia. O to více je překvapilo, že viděli plout vzduchem zvláštní tvory. Byly to jasně modré koule o průměru asi deseti centimetrů. Koule se snesly k zajatcům, jaksi nerozhodně je chvíli obletovaly a potom rychle vystřelily vzhůru a zmizely.

Vzduch byl zcela nehybný. Už za minutu se Pozemšťané přímo koupali v potu, nezůstala na nich nitka suchá. Obě slunce

stála těsně vedle sebe a zaplavovala planetu světlem.

Obklíčeni po zuby ozbrojenými vojáky přešli zajatci přistávací plochu kosmodromu až k jasně vyznačenému kruhu o průměru sto metrů, na který si museli stoupnout. S překvapením zjistili, že na vedlejší podobný kruh už byla dopravena i jejich výstroj.

„Máte představu, co to všechno má znamenat, pane?" zeptal se Harvey Dantona.

„Nejspíš je to výtah, monsieur."

„Tohle, že je výtah? Opravdu?" divil se vědec.

„Vím to stejně jistě jako to, že mě to vedro zabije, pokud nás Gurradové hodně rychle nedostanou pryč z téhle pánve."

Poručík, který stál vedle Harveye, řekl: „Je jasné, že je to výtah. Gurradové jsou po staletí na útěku a naučili se dobře

ukrývat. A ukrýt se pod zem, to je ta nejpřirozenější věc."

Danton se pousmál. „Výborně. To máte z vlastní hlavy?"

„Samozřejmě, pane," řekl dotčeně poručík.

„Když se mezi obyčejnými lidmi najde někdo, kdo dokáže myslet, měl by být vyzvednut. Král stále potřebuje dovedné služebníky," zapadl Danton opět do své královské role.

„Pucujte si své boty sám, pane, tedy s prominutím," zavrčel poručík a otočil se.

Danton se spokojeně zasmál, ale okamžitě přestal, protože kruh pod jejich nohama se pohnul a oni začali dost rychle klesat do hloubky. Kruh denního světla nad jejich hlavami se rychle zmenšoval jak plošina klesala níž a níž. Zároveň se ochlazovalo, což s úlevou přivítali.

Přítmí však netrvalo dlouho. Podle Dantonova odhadu sestoupili asi o pět set metrů, když na stěnách šachty uviděli světlo. Od tohoto okamžiku Pozemšťané nevycházeli z údivu.

Nastoupili cestu podivnou podzemní říší. Plošina stále ještě klesala, ale skrz průhledné stěny šachty viděli kolem dokola kypící život. Míjeli obrovská podlaží, kde byly ulice s vysokými domy po stranách. Na ulicích panoval čilý ruch. Na jednom podlaží byl pouze park, k nerozeznání od skutečného parku na povrchu nějaké planety. Byla tu dokonce obloha a slunce. Chladný vánek příjemně osvěžoval, bylo slyšet křik nějakých ptáků a muži zahlédli i krotká zvířata.

Konečně byl sestup u konce. Gurradové vybídli Pozemšťany aby opustili plošinu a nasedli do čekajících kluzáků. Obsadili jich šest. Letěli nad širokou silnicí, která se spirálovitě zvedala k velké budově na kopci.

Danton byl rád, že vedle řidiče zahlédl také kapitána a okamžitě se protlačil k němu.

„Řekněte, kapitáne, kam nás vezete?" zeptal se prostřednictvím translátoru zavěšeného na prsou.

Rozložitý Gurrad se otočil k Dantonovi a ukázal v úsměvu překvapivě silné zuby. Hříva mu vlála ve větru.

„Rada tří chce mluvit s vámi a s vašimi lidmi," oznámil Trikort a když viděl Dantonův tázavý pohled, začal vysvětlovat. Z jeho výkladu se Danton dověděl, že v Magellanových mračnech žije ještě třetí národ, vedle Gurradů a Generálů, který se musí skrývat před Perliány - Shangantové. Shangantové byli spřízněni s Gurrady,

vypadali stejně, ale měli křehčí konstituci. Měřili v průměru jen půldruhého metru a jejich hřívy byly bílé nebo stříbřité. Byli nejmírumilovnějším národem mezi všemi národy Velkých Magellanových mračen. Nebyli to bojovníci, ale myslitelé a vědci a tvořili jakousi duchovní elitu Gurradů.

Rada tří pak sestávala z jednoho Gurrada, jednoho Generála a jednoho Shanganta. Tento triumvirát spravoval Boultat, rozhodoval v nejdůležitějších věcech, vydával nařízení a dosazoval soudce.

Danton byl na tu Radu velice zvědav. Nabízela se tu možnost, že Radu přesvědčí, že Pozemšťané nejsou nepřáteli, ale za určitých předpokladů by mohli být spojenci a přáteli.

Silnice se rozšířila, byli tu už čtyři jízdní pruhy a všechny byly plné. Řidič prvního vozidla se zajatci musel neustále troubit. Zřejmě to byl nějaký zvláštní zvukový signál vládních vozidel, protože mu ostatní vozidla rychle uvolňovala cestu.

Danton přemýšlel o tom, jak s Radou jednat a litoval, že u toho nemůže být jeho otec.

Trvalo pětapadesát minut než všechny zvuky v lodi utichly. Rhodan a oba Ertrusané se stále vsedě opírali o stěnu své skrýše. Před nimi stál videofon a slabá záře obrazovky byla jediným světlem v místnosti.

Ačkoliv Kasom a Masut naléhali na Velkého administrátora, aby úkryt opustili a pokusili se pomoci svým druhům, Rhodan rozhodl, že zůstanou. Ertrusané se mračili a netušili, jak se toto Rhodanovo rozhodnutí vbrzku osvědčí.

Spojení fungovalo bezvadně a tak byli informováni o všem, co se s Dantonem a ostatními dělo. Kamera, zabudovaná do jílce Dantonova kordu poskytovala dokonalý přehled. Slyšeli také

celý Trikortův výklad o Shangantech a Radě tří.

Se skrývaným obdivem sledoval Rhodan, jak dovedně Danton vymámil z kapitána všechny informace, které potřeboval. Díky tomu se dověděli, co jsou ty podivné koule, které viděli. Byly to poloorganic-ké, instinktivně inteligentní bytosti, které se vyvinuly na Boultatu. Trikort jim říkal Quetkysové a charakterizoval je jako strážce.

Když se překvapený Danton zeptal, koho že střeží, vysvětlil mu, že každý Quetkys parapsychicky kontroluje tři až čtyři inteligentní bytosti žijící na Boultatu. Mají schopnost zaměřit a využít individuální mentální vzorce jednotlivých osob. Díky vrozenému instinktu jsou schopni vyhodnotit, zda dotyčná osoba je konformní nebo v její myslí je něco, co odporuje zájmům celku. Trikort také uvedl, že Quetkysové jsou ve spojení s obrovskou centrálou, která vyhlásí poplach, když nějaký Quetkys zaměří zrádce. Tomuto sledování sotvakdo unikne.

„Tedy jakási telepatická policie?" slyšel Rhodan jak se Danton ptá Trikorta.

„Ne," ozvalo se z translátoru po chvilce váhání a Danton rychle natočil svůj jílec tak, aby Rhodan dobře viděl Trikorta i širší okolí. „Ne, nejsou čtenáři myšlenek. Pouze upozorní na to, že se sledovanou osobou není něco v pořádku."

Rhodana vtom něco napadlo. „Masute!" řekl a jeho hlas zněl stísněně.

„Pane?" ozval se obr a otočil se k Rhodanovi.

„Jste schopen předat zprávu svému králi?"

„Samozřejmě, pane," zabručel Masut.

„Tak mu tlumočte, aby se zeptal Trikorta, co se stane s těmi, které Quetkysové označí za zrádce."

Za okamžik už Danton tuto otázku kapitánovi položil. Tentokrát se mlčení protáhlo. Nakonec však kapitán přece jen promluvil. „Takové oznámení má vždy za následek smrt."

Oba Ertrusané vykřikli. Bylo jim jasné, stejně jako Rhodanovi, co nejspíš čeká jejich druhy. Otázkou ovšem bylo, zda ti Quetkysové jsou schopni vyhodnotit také myšlení

Pozemšťanů. Pokud ano, mělo by to nedozírné následky, protože nikdo nemůže zajatci zabránit, aby nemyslel na útěk.

Danton zřejmě myslel na totéž, protože byl zamračený. Najednou mu bylo jasné, že ho při jednání čekají velké obtíže. Vždyť většina zajatců stále myslí na útěk a možná to Quetkysové zjistí a pak...

Potom se stalo něco, co jeho obavy ještě posílilo. Šest vozidel se zajatci zastavilo na kraji velkého parkoviště, na jehož protější straně se zvedala vysoká budova. Gurradové vyzvali Pozemšťany aby vystoupili a pěšky šli k budově. Trikort však zůstal sedět ve voze. Danton byl přesvědčený, že ví proč. Ta vysoká budova je sídlo triumvirátu.

Nad sebou Danton viděl klenout se zářící „oblohu", která neponechávala místo pro stín. Iluze byla dokonalá. A vtom se to stalo: dva krychlovití Generálové se přiblížili k průvodu zajatců. Danton si všiml, že ani jeden z nich nemá na ramenech obvyklé kulovité nádržky s „časovýma očima" Perliánů. Jednalo se tedy o neovlivněné.

Presto dva nebo tři strážní zvedli těžké zbraně a oba na místě zastřelili. Když Quetkysové, kteří nad oběma kroužili, viděli co se stalo, vzlétli a vzdálili se.

Z řad Pozemšťanů se ozvaly rozhořčené protesty, když viděli tento pro ně nepochopitelný projev zvůle Gurradů. Lidé zvedali pěsti a hrozili strážným. Krátkou chvíli si Danton s hrůzou myslel, že někdo začne na Gurrady střílet. Jeho otec však nerozdal zbraně kdekomu: nikdo z tajně ozbrojených mužů nevystřelil.

Trikortovo vozidlo se rozjelo a dohonilo zajatce. Kapitán vykřikl několik rozkazů a potom se zlostně obrátil na Dantona. „Vaši lidé si špatně vyložili úlevy, které jsem jim poskytl, nezdá se vám, králi?"

„Proč mí lidé takto reagují, co myslíte, kapitáne?" Také Danton byl rozezlen a neskrýval to. Chvíli si představitelé dvou různých národů dívali navzájem do očí.

„Proč, u všech všudy, vaši muži zastřelili dva Generály?"

přerušil mlčení opět Danton.

Trikort se zatvářil překvapeně a potom se náhle zasmál. „Tak tohle rozzlobilo vaše lidi? V tom případě vás mohu uklidnit. Mí lidé měli rozkaz oba zrádce zastřelit," řekl svým hrdelním hlasem.

„Rozkaz? Kdo vydal ten rozkaz?" zeptal se Danton.

„Strážní oznámili centrále, že oba Generálové plánují útěk. Proto mí lidé dostali rozkaz, aby je zastřelil. Stačí vám to, králi?" zeptal se Gurrad.

Danton se raději vyhnul odpovědi, protože byl hluboce pobouřen. Z Trikortových slov vyplývalo, že celou planetu pokrývá systém stálého špiclování, které vede k popravám, systém pro Pozemšťany naprosto nepřijatelný. Bylo třeba najít co nejdříve způsob jak uniknout.

Kruhová místnost byla vysoká, světlá a prázdná až na nízkou přepážku, za níž seděly tři postavy. Detaily ještě nebylo vidět, protože přepážka byla až na protější straně místnosti. Danton však byl přesvědčen, že je to Rada tří.

Zajatci přicházeli pomalu k přepážce, strážní šli po stranách.

Radu tří tvořili Gurrad jménem Roum-baki, Generál Heykh a Shangant Sibala. Všichni tři si pozorně prohlíželi Dantona a ostatní zajatce. Roumbaki se díval zlostně, podezíravě a pohrdavě. Velké tmavomodré generálovy oči nevyjadřovaly nic, aspoň Danton z nich nedokázal nic vyčíst. Pouze nazlátlé Sibalovy oči se dívaly přátelsky a s porozuměním.

Translátor byl již naprosto dokonale naprogramován a tak nic nestálo v cestě jednání.

Kapitán Trikort podal stručné hlášení a podal Roumbakimu tenký spis.

Roumbaki mlčky studoval hlášení, které kapitán sepsal cestou. Bylo v něm popsáno chování Pozemšťanů od prvního kontaktu i skutečné rozmluvy s nimi. Ve zprávě také stálo, proč se Pozemšťané objevili zde a že v žádném případě nemají v úmyslu Gurrady napadnout. Víc než to, chtějí s nimi dosáhnout porozumění a v tom případě mohou Gurradům pomoci v jejich

osvobozeneckém boji.

Roumbaki několikrát cosi překvapeně zamumlal, a když dočetl, předal listinu Sibalovi.

Bělovlasý Shangant četl rychle a často přikyvoval jako na souhlas. Zejména se to týkalo poznámek, které Trikort připsal na okraj a v nichž zdůrazňoval, že Pozemšťané jsou výteční bojovníci s nimiž se vyplatí uzavřít spojenectví. Navíc je jejich národ neuvěřitelně početný a disponuje obrovskými loděmi s dokonalou výzbrojí.

Generál přečetl spis nejrychleji a odložil ho s naprostým nezájmem.

„Údajně jste tedy přišli s přátelskými úmysly? Je to tak?" přerušil konečně mlčení Roumbaki.

„My jsme skutečně přišli s přátelskými úmysly," slovo skutečně Danton zdůraznil.

Roumbaki výhružně zavrčel, ale slova se ujal Shangant: „Vysvětlete nám, prosím, ještě jednou, co jste dělali na tom světě, na kterém jste pronikli do naší lodě?" řekl zdvořile.

„Omlouvám se, pane, ale opět tu dochází k omylu," upozornil Danton. „My jsme do vaší lodi nepronikli, my jsme tam byli dotlačeni. Zeptejte se kapitána Trikorta a ten vám potvrdí, že ta loď byla doslova zaplavena zajatci Perliánů. Náhodou jsme se octli ve středu jejich proudu a pokud jsme nechtěli být ušlapáni, museli jsme běžet s nimi. Proto jsme teď zde, ze žádného jiného důvodu."

„Musíte chápat, že jsme nuceni být podezíraví," řekl s úsměvem Shangant. „Boultat je zaplaven zrádci - proto také naši strážní."

Sibalova drobná ruka ukázala ke stropu, u kterého kroužil Quetkys.

„Bez našich malých přátel by byl Boultat již dávno v rukou Perliánů, kteří po staletí horečně hledají tajnou základnu Gurradů. Kdyby byl Boultat objeven a zničen, veškerý náš odpor by byl zlomen, protože zde jsou největší a nejmodernější průmyslové podniky. Takhle nám ale Quetky-sové označí

zrádce a my pak zabráníme tomu, aby poloha Boultatu byla vyzrazena."

„Já bych tolik nemluvil," přerušil ho Roumbaki. „Jste si opravdu jistý, že nejsou agenty Perliánů?"

„Nemějte mu to za zlé," obrátil se Siba-la rychle na protestujícího Dantona. „Můj přítel Roumbaki je po těch letech marného odporu zahořklý a podezíravý. Za vším vidí zradu a v každém tuší zrádce."

„Mám k tomu také dost důvodů," prohodil starý Gurrad a potřásl svou rudou hřívou.

• „To skutečně má," obrátil se Sibala opět na Dantona. „Často se setkáváme s pokusy krystalů proniknout k nám a zneškodnit je je opravdu obtížné."

„Mohu vás nějak přesvědčit, že vaše obavy jsou bezpředmětné, pane?" zeptal se Danton, když Shangant domluvil. „Jsme opravdu tím, co napsal kapitán Trikort ve své zprávě. A jsme připraveni pomoci vám radou i skutky, v případě..."

V tomto okamžiku se stalo něco, co pohřbilo veškeré naděje na porozumění s Gurrady. Někdo za Dantonovými zády vykřikl: „Pane! Očmuchává nás celé hejno těch ďábelských koulí."

Roi se bleskurychle otočil. Nad hlavami zajatců kroužilo asi padesát Quetkysů. Jeden špicl na dva naše, uvědomil si zděšeně Danton a opět se otočil k Radě tří, ale to již zaburácel Roumbakiho hlas.

„Chopte se těch zrádců. Quetkysové zjistili, že stále vysílají rádiové signály. Chopte se jich a zabijte je!" hřímal starý Gurrad.

Roumbaki se zvedl a v jeho rukou se objevil těžký paprskomet. Vystřelil okamžitě. Výstřel proťal celou místnost, naštěstí však nikoho nezasáhl.

„Ale, pane!" zvolal Danton a tasil svůj bohatě zdobený kord. Jeho špička opsala ve vzduchu kruh - a zuřivě křičící Roumbaki držel náhle v rukou pouze pažbu. Danton včas aktivoval vibrační mechanismus a v opsaném kruhu se vytvořilo

dezintegrační pole. Král Svobodných obchodníků mohl snadno zničit celou přepážku, ale spokojil se tím, že zničil funkční část Roumbakiho zbraně.

Roumbaki stále ještě vztekle řval, ale translátor mlčel. Roumbaki chrlil svá slova příliš rychle, než aby je přístroj stačil zachytit a přeložit. Pozemšťanům bylo beztak jasné, co Gurrad vykřikuje.

Jednali podle toho. Když se k Dantonovi přiblížil jeden ze strážných se zřejmým úmyslem ho odzbrojit, udeřil ho Roi plochou stranou kordu do hlavy. Strážný se bez hlesu zhroutil na podlahu.

Danton se rozhlédl po sále a viděl, že Pozemšťané srážejí strážné dobře mířenými údery pěstí. Jen aby to dopadlo dobře, říkal si zdrceně. Obával se, aby někdo nezačal střílet. Zatím však nikdo nedal povel ke střelbě.

Za okamžik se král už sám musel bránit přesile čtyř strážných. Odrážel jejich útoky dovedně a stále se snažil, aby nikoho nezranil.

„Messieurs!" zakřičel do hluku bitky. „Doleva a tam dveřmi, my..."

A zděšeně zmlkl. Spatřil totiž, že strážní začali používat své zbraně. Jeden seržant byl raněn, zapotácel se a druhá střela ho dorazila. Danton na okamžik strnul. Potom se rozpoutalo peklo.

Vojáci a vědci, když viděli, že strážní neváhají použít smrtící zbraně, propadli panice. O organizovaném odporu již nemohlo být ani řeč. Dvacet mužů, které Rhodan vyzbrojil, také zahájilo palbu. Ohnivé dráhy termických střel různého kalibru protínaly místnost.

Byla by to zcela nesmyslná bitva v prostoru bez jediného úkrytu, kdyby si nadporučík Huron včas nevzpomněl na Dantonův pokyn a nevykřikl rozkaz, aby se všichni stáhli do vedlejší místnosti.

Pět Pozemšťanů tou dobou už padlo, další tři zahynuli při spěšném ústupu do vedlejší místnosti. Ztráty Gurradů byly ještě mnohem větší. Dobře vycvičení a zkušení pozemští vojáci

prokázali svou převahu.

Roi Danton byl mezi posledními, kdo prošel dvoukřídlými dveřmi do bezpečí. Cestu si musel proklestit mezi lvími hlavami s použitím střídavě svého kordu a paralyzátoru, zabudovaného do jílce.

„Pardon, mon ami," zasípal a srazil jednoho Gurrada čepelí na plocho k zemi. Za ním se hned objevili dva další. Výraz plochých tváří guerillových bojovníků prozrazoval, že jsou rozhodnuti Dantona na místě zabít.

„Stůjte, pánové!" vykřikl Danton, strčil si kord pod paži a nasadil si lorňon posázený drahokamy. Oba Gurradové v úžasu strnuli.

To se jim stalo osudným.

Z obroučeк posázených drahokamy vytryskl paprsek ne silnější než tužka. Jednou a podruhé.

S bolestným řevem oba guerilloví bojovníci pustili své zbraně, které se náhle rozžhavily doběla.

Dvěma dobře mířenými údery je Danton skolil a konečně proběhl dveřmi.

Jediným pohledem se přesvědčil, že vojáci a vědci si už našli úkryty mezi počítači a agregáty.

„Tady, pane!" vykřikl nějaký chraplavý hlas. Danton se otočil a uviděl vousatý obličej nadporučíka Hurona, který kolem sebe soustředil celou skupinu ozbrojených mužů.

Roi přeběhl volný prostor hned za dveřmi a ukryl se za počítačem, který byl dvakrát vyšší než člověk. Počítač byl v provozu.

„Proklaté!" ne zrovna královsky zaklel Danton. „Už jsem si myslel, že ty tři staré pány přesvědčím, když se tam objevila ta čmuchalové. Co na nás mohli tak zajímavého vidět?"

Danton se obracel na Hurona, ale odpověděl mu jeden z vědců: „Někdo z našich musel přijít na ohromný nápad, že sdělí někomu v zadních řadách, co se děje, a použil proto mikrovysílačku, aby mohl všechno vylíčit. Další se samozřejmě

napojili a za chvíli tam byl čilý rádiový provoz, což samozřejmě přilákalo ty strážce. Vše co následovalo bylo už jen logickým důsledkem."

„Děkuji, monsieur," zamumlal Roi a zároveň svým paralyzátorem vyřadil jednoho Gurrada, který se odvážil do místnosti. Potom se opět obrátil na Hurona: „Kolik mužů jsme ztratili?"

„Osm," zamumlal muž s černým plnovousem a začal uvádět jména.

„Ušetřete mě toho," okamžitě ho zarazil Danton. „Nešlo tomu všemu zabránit?"

„Zabránit?" opakoval nadporučík. „To sotva, pane!"

Danton věděl, že nadporučík má pravdu. Kdyby nebyli ozbrojeni, patrně by ztráty byly ještě větší. A to všechno jen proto, že někdo přišel na fantasticky nápad, že použije mikrovysílačku! Dantona se zmocnil vztek na toho „Někoho".

Stop! okřikl se v duchu Danton. Vždyť stejně dobře to mohlo způsobit i mé spojení s Rhodanem, co na nás poštvalo Quetkyse.

Rozhodně nemohl hledat vinu jen u ostatních. Nemohl však už déle přemýšlet, protože Gurradové se pokusili o nový útok.

Podlaha mezi oběma bojujícími stranami se začala tavit pod zásahy termických střel. Z agregátů a počítačů, za nimiž se ukrývali Pozemšťané, vyšlehávaly blesky krátkých spojení. Místnost se začala plnit kouřem z doutnající izolace. Tu a tam vyšlehovaly plameny.

Jak náhle útok začal, tak nečekaně skončil.

Danton si kladl otázku, jak dlouho tento klamný klid potrvá.

5.

Zhruba ve stejném čase ale na hodně vzdáleném místě opustil Atlan svou kabinu na vlajkové lodi CREST IV a vydal se na můstek, i když spal sotva hodinu.

Koupel a čtvrthodinová masáž ho zbavila únavy, způsobené nevyspaním a neklidnými sny. Chybělo mu už jen jedno -šálek kávy, ale na můstku byl nápojový automat.

Odhlédnuto od všech dalších vymožeností, jedno těm Pozemšťanům opravdu nešlo upřít: jejich káva, to byl opravdu božský nápoj.

Pozdravován ze všech stran vstoupil Arkonidan do vysokého sálu. Všechna místa u pultu byla obsazena.

V křesílku u automatu byl už jeden muž. Major Bob McCison vstal, sotva se Atlan objevil.

„Jen seďte, majore," vyzval ho admirál a vzal si šálek. S příjemným pocitem blížícího se požitku sledoval, jak do šálku teče černá tekutina. Potom se posadil vedle majora a mlčky kávu vychutnával.

Teprve po několika minutách se zeptal: „Vy jste byl zase venku, majore?"

Velitel pátého svazu přikývl.

„Jak se na vás dívám, tak opět bezvýsledně, že?"

„Bohužel, pane," zamumlal major zahleděný do poloprázdného šálku. „A také žádné výsledky mít nebudeme, dokud ty zatracené ozvěny nepřestanou. Teprve až bude klid, můžeme přistoupit k tomu, abychom pořádně prohledali prostor kolem posledního zaměřeného vynořena prohledali všechny světy, na nichž mohly přistát hruškovité lodě."

Atlan zamyšleně přikývl. „Vystihl jste jádro věci," odpověděl.

„Přímo jádro pudla," pokusil se major o žert a pohroužil se opět do mlčení, jako by na admirálovu přítomnost zapomněl.

Atlan si nalil ještě šálek kávy. Je to

k uzoufání, přešlapujeme stále na místě, říkal si snad už po sté.

Klid opravdu netrval dlouho. Za ohněm zčernalými dveřmi se ozvaly břitké povely a dusot mnoha nohou. Dorazily posily. Ještě nebyly vidět, ale bylo jisté, že nepotrvá dlouho a ukáží se.

Roi Danton se podíval na Huronův zakrvácený obličej. Kolonista z Markosu V pokýval hlavou. Byla to odpověď na nevyřčenou otázku: Ano, nemáme šanci!

Ke stejnému závěru došel také Roi Danton.

Vtom se ozval hlas z translátoru: „Pozemšťané, vzdejte se! Už nemáte mnoho času, za chvíli vás vykouříme."

Danton se podíval kolem sebe a všude viděl unavené, zoufalé tváře. Zarudlé oči se dívaly temně, nikdo zřejmě neměl chuť jít do ztracené bitvy.

Danton se opět podíval na Hurona a vousáč znovu přikývl.

Roi zvedl translátor a zakřičel: „Dobrá, vzdáváme se..."

Takhle tedy vypadá definitivní porážka, říkal si zdrceně Roi, když se ho guerilloví bojovníci brutálně chopili a on musel stisknout zuby aby nevykřikl bolestí. Gurradové teď už nezacházeli s Pozemšťany nikterak jemně. Používali pažeb svých paprskometů jako kyjů při nejmenším náznaku odporu nebo jen zaváhání. Donutili zajatce aby se postavili do řady u zdi a střežili je se zbraněmi připravenými k palbě.

„Co se stane teď?" zeptal se Dantona Huron, který se ocitl po jeho levé ruce.

Král Svobodných obchodníků jen pokrčil rameny. Gurrad, který stál nejblíže, okamžitě zvedl zbraň. Dantona zamrazilo, když se podíval do studených kočičích očí. Počkal proto, až Gurradovu pozornost upoutalo něco jiného a teprve potom zamumlal: „Teď nás jistě zavřou do nějaké místnosti ze které není úniku a zaručeně nám seberou zbraně a vysílačky."

„To je jasné," stejně tiše souhlasil Huron. „Doufám, že mi neseberou také vejce od Wingasů."

„Třeba můžete těm kočkám namluvit, že je to součást vašeho já," nadhodil John Harvey. Vědec, také poznamenaný šarvátkou, stál těsně vedle nadporučíka.

„Jak to myslíte?" chtěl vědět Huron.

„Prostě řeknete těm guerillových bojovníkům, že ve vejci je uzavřena vaše duše obávám se ale, že ho stejně Gurradové hodí na pánev."

Huronův obličej zrudl. Už chtěl něco pádného říci, zabránilo mu v tom však objevení se Rady tří. Triumvirát doprovázeli dva stříbrovlasí Shangantové, kteří nesli krychlový přístroj, a kapitán

Trikort. Dantonovi se zdálo, že kapitán se na něj dívá vyčítavě.

„Je mi líto, příteli, pokud jsem tě zklamal," zamumlal Roi. „My jsme ale k tomu byli donuceni."

V Trikortově tváři se nepohnul ani sval a také nic neřekl, nerozuměl, protože translátor mumlání nezachytil.

Velitelským gestem Roumbaki poručil oběma Shangantům, aby přístroj postavili mezi něj a Pozemšťany. Potom se zamračeně podíval na Dantona, který jeho pohled nebojácně opětoval.

„Kde jste je ukryli?" vyjel na Dantona.

Translátor na královských prsou tlumočil bezchybně.

„Nerozumím vám, pane," Danton se tvářil nechápavě.

Roumbaki vztekle zařval, až to vyvolalo v kupolovité místnosti ozvěnu. „Prohledejte je!"

Strážní se vrhli k zajatcům. Hlasité nadávání a klení bylo odpovědí na jejich hrubé zacházení. Během několika minut bylo dvacet mužů odzbrojeno a vysílačky jim byly odebrány.

„A nyní vy," tlumočil translátor Roum-bakiho slova. Gurrad zatím postoupil kupředu a panovačně napřáhl ruku.

Kdyby situace nebyla tak vážná, musel by se Danton smát. Skutečně to muselo vypadat komicky, když se o hlavu menší Gurrad postavil před něj, široce se rozkročil a bojovně potřásal svou hřívou s velitelsky napřaženou rukou. Roi dál hrál nechápavého a jen pokrčil rameny, ačkoliv dobře věděl, co po něm Roumbaki chce.

Roumbaki se celý třásl, oči mu žhnuly nenávistí. Nahrbil se, jako kdyby se připravoval ke skoku, a ruce se mu svíraly a zase rozevíraly. Než však vybuchl, promluvil opět Sibala svým mírným hlasem.

„Váš dlouhý nůž," řekl Shangant a zdvořile dodal, „prosím."

Danton vzal kord do obou rukou, zvedl ho a dotkl se rty čepele, jakoby se loučil se svou zbraní polibkem. Potom ji podal Trikortovi, kterého to překvapilo, protože zřejmě znal význam tohoto gesta: tak poražený v čestném boji odevzdává svou zbraň vítězi.

Potom kapitánovy oči zajiskřily. Zbraň převzal a obdivně si ji prohlížel, tomuto bojovníkovi bylo jasné, že Dantonův kord je zcela mimořádná zbraň.

Roumbaki prskal jako kočka, když viděl, že ho Roi takto obešel. Kdyby však tušil, že Danton vyslal zprávu otci, když přikládal zbraň k ústům, jistě by ho na místě zastřelil.

Danton otci sdělil, že musí dávat pozor na Quetkyse, kteří špehují myšlenky.

Oba Shangantové na Roumbakiho pokyn opět zvedli krychlový přístroj a začali s ním procházet kolem řady Pozemšťanů. Patrně hledali zbraně, které mohly uniknout pozornosti strážných. Nenašli však nic, dokud se nedostali k Dantonovi.

U něho přístroj začal pípat. Jeden ze Shangantů se nervózně zadíval na divoce poskakující ukazatel. Potom něco rychle řekl Radě tří.

Než však někdo z nich stačil cokoliv podniknout, Trikort rychle přistoupil k Dantonovi a vzal mu jeho lorňon. Přístroj totiž zaměřil miniaturní paprskomet v jeho obroučce.

„Dávej na mé věci pozor, mon ami," řekl Danton.

„Už je nebudete potřebovat, králi," odpověděl kapitán a Danton věřil, že postřehl v jeho slovech jistou lítost.

„Neber to tak tragicky, příteli," zamumlal Danton za Trikortem, který se už vracel k ostatním. „Proč myslíš, že jsem dal svůj kord tobě?"

Krátce nato byli Pozemšťané odvedeni z místnosti.

Nezbývá než doufat, že moje zpráva došla svého adresáta, říkal si sklíčeně král.

***

Jeho zprávu Rhodan skutečně slyšel, ale to již dávno nebyl v lodi. Hned potom, co jejich druhové byli dovedeni před triumvirát, dali se Rhodan a oba Ertrusané do hledání výhodnější skrýše. V lodi už dlouho zůstat nemohli. Nebezpečí, že budou objeveni, bylo příliš velké, protože se dalo předpokládat, že s lodí bude manipulováno.

Rozhodujícím důvodem však bylo to, že z lodi rozhodně nemohli poskytnout žádnou pomoc svým přátelům. Proto Rhodan navrhl, aby loď opustili a našli si úkryt v horách obklopujících kotlinu. Hned nato loď nepozorovaně opustili a s pomocí deflektorů a létacích aparátů se bez potíží dostali přes plochu kosmodromu.

Žár pozdního odpoledne byl nesnesitelný. Vzduch se chvěl nad rozpálenou přistávací plochou a obrysy hor viděli jen rozmazaně.

Velký administrátor zakázal rádiové spojení, které by mohlo být snadno zaměřeno rádiovou službou kosmodromu. Přesto nepřipadalo v úvahu odklopit přilby, protože pouze s klimatizací bojových kombinéz se dal vnější žár přežít.

Právě když všichni tři dosáhli západního okraje kosmodromu, propukla mezi jejich druhy a Gurrady bitka, ale to nikdo z nich netušil. Sami měli plné ruce práce, aby se nesrazili s některým z kluzáků, které tu křižovaly a většinou byly plně obsazeny těžce vyzbrojenými Gurrady. Boultat v tomto místě vypadal velmi válečnicky. Zde se soustřeďovaly válečné lodě Gurradů a probíhal výcvik posádek, připravujících se na jejich bleskové přepady.

Náhle uslyšeli jakési ohlušující dunění. Masut se v letu převrátil na záda a podíval se nahoru. To co viděl, ho málem připravilo o rozum: přímo na ně klesala obrovská hruškovitá loď. Byla ještě mimo kotlinu, ale plamenné jazyky z trysek již mířily k přistávací ploše kosmodromu. Vypadalo to, že kapitán lodi byl nucen k nouzovému přistáni.

Masut pochopil, že tento orkán ho spálí jako můru, která letí k ohni, pokud okamžitě nezmizí vesmírnému obrovi z cesty. Bez rozmýšlení porušil Rhodanův rozkaz a vyslal Kasomovi krátký rozkaz.

„Co to děláte, Kasome?" vykřikl překvapený Rhodan, když ho specialista USO uchopil za výstupek na rameni bojové kombinézy.

„Mlčte, pane!" zaduněl Kasomův hlas Rhodanovi ve

sluchátcích. „Dělejte všechno, abyste nám ulehčil práci. Především se nevzpírejte! Pokud vás ztratíme, bude Solární impérium bez Velkého administrátora."

Než si Rhodan uvědomil, co se vlastně děje, vzali ho oba obrovití Ertrusané mezi sebe a zrychlili. Jejich zvlášť výkonné aparáty pracovaly na doraz. Zároveň ho svými těly chránili před ohnivými proudy z trysek.

Za normálních okolností by gurradští zaměřovači snadno zachytili impulsní proudy z jejich létacích aparátů, ale nouzově přistávající obrovská loď naštěstí strhla veškerou pozornost na sebe. Navíc slabé plameny z jejich aparátů mizely v ohnivém orkánu klesající lodě.

Minuty strachu pominuly. Z obou Ertrusanů se pot jen řinul, což málem vedlo k selhání klimatizace v jejich kombinézách. Bylo to však za nimi. I se svým cenným nákladem dosáhli skalní stěny a začali stoupat podél ní, zatímco poškozená loď naopak dosedala na přistávací plochu.

To už Perry Rhodan pochopil, že mu Ertrusané zachránili život. Jeho létací aparát by nedokázal vyvinout takovou rychlost, aby unikl z dosahu smrtících plamenů přistávající lodi.

Slova díků by byla zcela na místě, Rhodan však mlčel. Spokojil se tím, že oběma pevně stiskl ruku. Vždyť ještě zdaleka nebyli z dosahu lokátorů. Naopak, půlkulovitá zaměřovací stanice byla přilepena na skalní stěnu přímo pod nimi. Rozkaz o vyloučení rádiových hovorů musel tedy platit i nadále.

Rhodan byl nadto přesvědčen, že další zaměřovací stanice jsou ukryté ve skalní stěně. To co bylo vidět, byla pravděpodobně pouze anténa pro superdálkové spojení.

Pomalu stoupali výš a výš. V tom jim pomáhaly proudy horkého vzduchu, které stoupaly od rozžhavené přistávací plochy. Nemuseli proto zapínat motory, antigravitační projektory zcela postačily. Museli si však dávat pozor, aby je náhlý prudký závan větru neodhodil přímo na ostré hrany rozervané skalní stěny.

Rhodan se podíval nahoru. Ačkoliv měl v přilbě

zamontovány filtry, ostré světlo modrého obra a bílého trpaslíka ho bolelo a před očima se mu roztančila rudá kola. Hrozný svět! pomyslel si Velký administrátor.

Náhle začal Masut, který letěl o něco níž a tvořil tak zadní voj, zběsile gestikulovat, aby upozornil ostatní na nějaké místo v kotlině. Rhodan se podíval naznačeným směrem.

Mračno modrých svítivých koulí líně plachtilo vzduchem.

Quetkysové! Jak budou reagovat na trojici mužů? Náhle se od hejna oddělily dvě koule a rychle se rozletěly ke skalní stěně.

Rhodan a Ertrusané byli teď ve výšce tisíce metrů nad plochou kosmodromu. Jeden Quetkys se přiblížil k Rhodanovi. Velkému administrátorovi se zdálo, že čas od času tou jasně modrou koulí přeběhnou jakési vlny, ale nebyl si zcela jistý, že ho nešálí zrak. Oslnivé světlo bránilo přesnému pozorování.

Quetkysové asi půl minuty kroužili kolem stoupajících mužů, náhle však sletěli o několik set metrů níž a tam strnuli nehybné ve vzduchu.

Rhodan ještě přemýšlel o podivném jednání zvláštních bytostí, když náhodou spatřil koutkem oka, že zdola startují čtyři kluzáky a míří nejvyšší rychlostí přímo vzhůru.

Zastavily se v bezprostřední blízkosti tří mužů. Z plochých kopulí hrozivě trčely dvojhlavně těžkých paprskových děl. Na jednom kluzáku se otevřel poklop a vyhlédl z něj užaslý Gurrad. Ať se díval, jak díval, nikde nic neviděl.

Oba Quetkysové se opět přiblížili. Nyní začali obletovat v kruzích hlavu Gurrada, který se snažil objevit cíl.

Rhodana se náhle zmocnila panika. Tyto neškodně vyhlížející koule zaznamenaly jejich mozkové impulsy a podaly zprávu centrále, ta zase vyslala likvidační tým. O tom právě mluvil Trikort. Zřejmě Quetkysové postrádali optické vidění, ale orientovali se pouze podle různých vln, včetně mozkových impulsů. Toho zase nebyli schopni Gurradové, kteří pochopitelně nic neviděli. Přesto nepřestávali pátrat i když uprchlíci byli již mnohem výš.

Rhodan se podíval na hodinky. Uplynulo deset minut od chvíle, kdy opustili loď. Podíval se dolů, směrem, kde by měla být, ale spatřil pouze náhorní plošinu porostlou vysokou travou, která se táhla kam až dohlédl. Obrazová projekce byla skutečně dokonalá.

Vedro zde nahoře nebylo tak úmorné. Povíval tu studený větřík, který pohyboval listím několik metrů vysokých keřů. Listí hrálo všemi barvami duhy. Veškeré rostlinstvo tu zřejmě bylo na krystalickém základě. Když ve větru udeřila větev o větev nebo i jen list o list, ozývalo se jemné cinkání. Celá savana tak tvořila jakousi „větrnou harfu".

Sotva však trojice mužů dosedla na pevný povrch u hranice krystalického porostu, do zvonění načervenalých a fialových rostlin se vmísil další zvuk.

Teprve až bylo již skoro pozdě Rhodan pochopil, že je to zvonění videofonu, který měl zavěšený na prsou. Trhavým pohybem zvedl přístroj do výše očí za průzorem přilby.

Na maličké obrazovce rozeznal Dantonův obličej, ušpiněný a poznamenaný zápasem. A potom uslyšel slova krále Svobodných obchodníků: „Pane, střežte se Quetkysů. Jsou schopni zachytit nejen individuální impulsy, ale i rádiové vlny. Vy-čmuchají i nejmenší vysílačku..."

Dantonův hlas umlkl. Z vnějšího mikrofonu opět doléhalo jen zvonění a klinkání exotického orchestru travin a keřů.

„Masute!" ostře zavolal Rhodan.

„Pane?" ozval se Masutův hrdelní bas ve sluchátcích.

„Pokuste se co nejrychleji navázat vašim mikropřístrojem spojení s Dantonem.

Muselo se tam stát něco, o čem nemáme ani tušení..."

Zatím co se Masut pokoušel navázat spojení, informoval Rhodan oba své průvodce o Dantonově zprávě.

„Stále ještě nemáte spojení, Masute?" zeptal se nakonec.

Danton nereagoval. Buď nemohl odpovědět, protože by to bylo příliš riskantní, nebo nebyl v stavu odpovědět. Na třetí

možnost, totiž, že jeho král je mrtev, nechtěl Oro Masut ani pomyslet.

„Myslím si," vmísil se do rozmluvy Kasom, „že neodpovídá prostě proto, že kolem krouží příliš mnoho těch létajících čmuchalů. Možná, že se bojí, že by přístroj, který má ukrytý v podpaží, zaměřili a mohl by přijít nejen o přístroj, ale i o paži."

„Nechte těch nesmyslů," řekl ostře Rhodan. „Na takové žerty teď není čas."

„Správně," přidal se Masut a zle se na Kasoma podíval.

Kasom je však neposlouchal. Bleskově vytáhl svůj dezintegrátor a vypálil někam těsně nad Masutovou hlavou. Blesk našel svůj cíl. Zazněl pronikavý výkřik, silná, pestrobarevná křídla se ještě dvakrát pohnula, ostré zuby ještě chňaply do prázdna, a bestie podobná netopýru padla k zemi.

„Já tě naučím, útočit na Ertrusany," zamumlal Kasom, „i když jde jen o pucfleka tak zvaného krále."

„Díky," řekl neuvěřitelně tiše Masut.

Konečně dospěli k výběžku skalního hřbetu a Kasom zapnul svůj detektor dutin. Díky němu objevili jeskyni již za deset minut. Už na první pohled to bylo to, co potřebovali, protože na ni navazoval celý systém chodeb a šachet.

Ertrusané postavili ve vchodu zeď z bal-

vanů, které termickými zbraněmi „sletovali" do jednolité hradby.

Masut se usadil v rohu a opět se pokoušel navázat spojení s Dantonem.

***

Místnost pro zajatce se lišila od té na lodi jen tím, že tady bylo ticho. Pozemšťané seděli na holé zemi a oddávali se neradostným myšlenkám.

„To byl opravdu krátký výlet na svobodu," poznamenal trpce Huron. „Či snad ne?" Tázavě se podíval na Dantona a Harveye, kteří seděli naproti němu.

Danton jen mlčky přikývl, ale vědec se na nadporučíka osopil: „Mohl byste nechat na pokoji svůj plnovous?"

Huron se skutečně stále probíral plnovousem, ale tento výbuch ukazoval jen na to, jak poslední události všem pocuchaly nervy.

„Já vás chápu," ubezpečil ho nadporučík, „ale musím se přece přesvědčit, že to tam je."

„Co?" zeptal se překvapeně Danton.

Huron vytáhl cosi ze svého plnovousu a svíral to v dlani. Potom dlaň rozevřel. Danton se rozchechtal, když uviděl pravejce Wingasů.

„Mon Dieu, mon ami," zvolal Danton. „To proto vám plnovous tak náhle rozbu-jel!"

„Přesně tak, monsieur, já...," náhle se nadporučík odmlčel. „Ticho! Někdo jde."

Nadporučík musel mít vynikající sluch, protože nikdo jiný kroky ještě neslyšel. Těžké dveře se však skutečně otevřely, a to tak prudce, až udeřily o zeď. Do místnosti vpochodoval oddíl Gurradů a rozestavil se podél zdi. Potom vešli Roumbaki a Heykh.

Danton a nadporučík se zvedli, Harvey zůstal demonstrativně sedět.

„Přejete si, pánové?" zeptal se klidně Danton, když se rudovlasý, vztekle supící Gurrad zastavil před ním.

„Nechceme ztrácet čas dlouhým povídáním," uslyšel Danton z translátoru. „Před pěti minutami naše zaměřovací stanice zaznamenaly silné rádiové hyperimpulsy vyslané z Boultatu. Došel jsem tedy k závěru, že ještě stále ukrýváte vysílačku. Ty signály mají jediný smysl, upozornit naše úhlavní nepřátele na Boultat, aby mohli zničit naši základnu. Jste tedy nepochybně agenty Perliánů."

Roumbaki se odmlčel než pokračoval: „Máte jen dvě možnosti. Buď nám prozradíte, kde ukrýváte vysílačku, a potom s vámi budeme zacházet jako s válečnými zajatci, nebo budete mlčet, a potom vám zbývá v nejlepším případě pár dní života. A mohu vám zaručit, že smrt nebude rychlá. Bude trvat několik hodin než zemřete a ujišťuji vás, že než zemřete, budeme už

stejně vědět, kde ta vysílačka je. Nerozmýšlejte se dlouho!"

Roumbaki se rázně otočil a spolu s Heykhem opustil místnost.

O minutu později daleko odtud jeden Ertrusan vyskočil jako zelektrizovaný a zařval: „Máme kontakt, pane!"

Radost z této zprávy však brzy pominula. Oro Masut zajíkavě sděloval ostatním, co slyšel z mikropřijímače ukrytého v levém uchu. Když domluvil, nastalo ticho. Oba Ertrusané se zadívali na Velkého administrátora Solárního impéria.

„Na plány na rychlé osvobození našich

lidí můžeme zapomenout," řekl monotónně Rhodan. „Musíme nejdříve vypátrat, kdo je ve skutečnosti odpovědný za ty signály a předat ho Gurradům. Jinak je s našimi přáteli konec."